ATACUL TRECUTULUI

Dobre Alexandra

CRINUL

- Opt sute de ani de agonie -

CRINUL

- OPT SUTE DE ANI DE AGONIE -

Dobre Alexandra

Copyright Alexandra Dobre
Publicată de Alexandra Dobre la Editura Digitala

Ediţie publicată la Editura Digitala

Toate drepturile asupra ediţiei digitale a acestei cărţi sunt rezervate Editura Digitala. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sub nici o formă sau metodă fără acordul scris al autorului.

Aveţi drepturi de utiliza această carte doar pentru propria persoană. Această carte digitală nu poate fi revândută sau dată către alte persoane. Dacă doriţi să împărţiţi această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziţionaţi încă o copie pentru fiecare cititor. Dacă citeşti această carte şi nu ai achiziţionat-o, te rugăm să accesezi magazinul preferat de cărţi digitale şi să-ţi cumperi propria copie.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

PROLOG

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

PARTEA A DOUA

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

EPILOG

DESPRE AUTOR

ȚINE LEGĂTURA CU ALEXANDRA DOBRE

PARTEA ÎNTÂI

PROLOG

12 Aprilie 2001 - JOI
WITTENBERG - GERMANIA
12:50 p.m.
PIAȚA CENTRALĂ - LUTHERSTADT

În piața orășelului german Wittenberg, statuia călugărului Martin Luther se ridică falnică vestind de două zile încoace o însorită zi de joi. După nesfârșite ploi, orașul avea nevoie de un asemenea răsfăț.

Se arată o fată înaltă, slăbuță și blondă ce se îndreaptă grăbită spre o anumită destinație, cu geanta de umăr. Privirea de un verde smarald este îndreptată tot înainte, pe aleile lungi și înguste, pavate atent cu plăci de-un gri luminos. De o parte și de alta a drumurilor din Wittenberg se ridică felinare, iar în spatele acestora clădirile atent vopsite în nuanțe de portocaliu, cu ferestre poziționate intenționat la aceleași înălțimi fiecare. Orașul pare o mare oglindă, simetric. Ochii fetei se îndreaptă apoi la ceasul de la mână.

- Sunt în întârziere! Firar! strigă în gândul ei, grăbind pasul. O să ajung târziu! trece de magazinul preferat la care se uită zilnic cu un oarecare interes vestimentar, dar de data aceasta merge nepăsătoare pe lângă el. Magazinul are două vitrine mari de o parte și de alta a ușii de lemn de abanos. De afară se poate vedea tot interiorul.

- De ce este atâta lume astăzi în oraș? gândește tensionată, simțindu-se în vocea ei un praf de oftică apăsătoare.

Grăbită să părăsească piața, uită să verifice în stânga și-n dreapta ei. Trece strada, ca apoi să-i tresară un țipăt rapid și scurt.

---

12 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
12: 47 p.m.
INTRAREA ÎN ORAȘ - APROAPE DE PIAȚĂ

Thomas conduce pe strada micuțului orășel german. În același timp vorbește la telefon și aruncă priviri admiratoare orașului și asupra a tot ce poate vizita.

- Cameron, e genial aici! Destul de aglomerat azi, dar interesant. Să fi văzut porche-ul pe lângă care am depășit mai devreme. O să-mi iau unul odată… Roșu! Nu, momentan mă duc la hotel. Barurile mai târziu amice. râde şi dintr-o dată Thomas pune frână brusc. Se aude un zgomot de lovitură în fața mașinii.

- Doamne! Cameron, te sun mai târziu! coboară speriat din mașină, și fuge înaintea acesteia.

- Ai înnebunit? strigă fata furioasă.
- Eu? Tu ai sărit în fața mea.
- Se numește trecere de pietoni, aiuritule!
- Nu-ți permit să-mi vorbești așa, tu… răzgâiato.
- Clasic! i-o taie ea cu un oarecare sarcasm dând de înțeles că replica lui i se părea patetică. Ei bine, eu nu-ți permit să-mi distrugi hainele. Frumoasă zi ți-ai mai ales!
- Da, într-adevăr frumoasă… și Thomas privește fata din cap până-n picioare, mușcându-și vizibil buza inferioară.
- Glumești, nu? adaugă fata cu dezgust, punându-și mâna în șold și ridicându-și sprâncenele.

Capitolul 1
*
- VACANŢA -

26 Ianuarie 2001
WASHINGTON - S.U.A.
12:30 p.m.
BIROUL DE AVOCATURĂ BK&SK - ÎN BIROUL LUI THOMAS BROOK

Nu trecuse mult de la plecarea ultimului client și tânărul avocat stătea pe scaunul său, moțăind cu o revistă cu destinații pe față, cu picioarele pe birou. Pe jumătate adormit, Thomas visează la o vacanță cât mai curând, pentru că de mult timp nu și-a luat una.

Ușa se deschide, iar o doamnă înaltă, suplă, îmbrăcată într-un costum formal gri se adresează cu voce calmă și inițial sarcastică:

- Domnule Thomas, mă scuzați că vă deranjez așa nepoliticos din munca dvs. copleșitoare, dar aveți aici un proces de rezolvat al domnului Laslo Collins, venit ieri în legătură cu divorțul. și-i trântește un dosar pe birou.

- Oh, bine Sindy. răspunde Thomas dezinteresat, conștient totodată că intenționat nu i-a nimerit numele.

- Este Stacy, domnule! întrerupe aceasta pe avocat dându-și ochii peste cap, obișnuită cu aceste tachinări, apoi pleacă.

Thomas rămâne cu ochii pe secretară până dispare din vizorul său, gândindu-se flămând la cât de bine îi stă îmbrăcată în gri. Este o femeie înaltă, brunet-roșcată și „are un corp de milioane”, cum spunea el. Însă, spre dezamăgirea lui, Stacy este căsătorită cu unul dintre cei mai bogați localnici ai Statelor Unite. Thomas se reculege însă:

- Unde rămăsesem? Ah, da! Germania.

Thomas îşi plănuia astfel o vacanţă într-un mic orăşel pe care-l ştia din revistă și care promitea sigur că în perioada primăverii era uimitor, bogat în frumusețea dată de soarele pal.

Thomas este un tânăr înalt, șaten și cu ochii albaștri ca cerul senin de vară în briza răcoroasă a mării. Locuiește în Washington în propria sa vilă, singur. Copleșit peste măsură la vederea unei domnișoare, pierzându-și rațiunea și poftind la fiecare ocazie de ce are America mai frumos de arătat, Thomas este bărbatul care petrece în fiecare noapte alături de compania iubitelor sale pescuite din imensul ocean al Statelor Unite. Tatăl său s-a ocupat special de admiterea lui în biroul de avocatură, astfel că la douăzeci și patru de ani este un excelent și căutat avocat, dar care de cele mai multe ori cade ușor în vraja clientelor atrăgătoare, uitând de fapt pentru ce se află acolo.

---

26 Ianuarie 2001
WASHINGTON - S.U.A.
14: 22 p.m.
SALA DE CONFERINȚE A BIROULUI DE AVOCATURĂ

În sala de conferințe, Thomas i se plânge lui Cameron, colegul său de muncă și totodată prietenul cel mai de încredere, cum serviciul îl dă peste cap și-și plănuiește astfel vacanța mult dorită.

- Oh, Germania! Am auzit că primăvara e frumos acolo. spune mulțumit Cameron, fumându-și relaxat ultima țigară din pachet.

Având astfel o ultimă părere aprobantă, Thomas spune secretarei să-i completeze fișa de concediu pentru luna aprilie, în plină primăvară, urmând să petreacă o lună liniștită în frumoasa Germanie.

- O să petrec în sfârșit! gândește tânărul avocat reverind deja la clădirile construite identice, toate cu acoperișuri portocalii unde la fiecare colț de stradă poate da de domnișoare apetisante și de plăceri cum numai Europa oferă.

- Germania, păzea că vin! adaugă acesta cu voce tare, rezemându-se de spătar și terminându-și paharul de vin.

Capitolul 2
*
- ÎNCEPUTUL UNEI VIEȚI IMPERFECTE -

15 Aprilie 1186
ORȘUL CLUNY - FRANȚA
3 a.m.
ABAȚIA CLUNY

La Cluny, iarba începea să se înverzească din ce în ce mai tare, iar vântul brăzda fețele transpirate ale muncitorilor de pe câmpuri, ieșiți la primul arat din primăvară. Clădirile se înălțau sfioase în josul dealului, casele se încălzeau în bătaia soarelui din miez de primăvară, iar Abația Cluny strălucea mai frumos ca niciodată. Extrem de spațioasă și imens de înaltă, biserica de la Cluny era mândria orașului și locul unde toți locuitorii, țărani pe câmpuri sau boieri, își petreceau sărbătorile religioase și unde copiii învățau cultură generală și taine ale vieții.

Pe unul din balcoane, se arată o fată slăbuţă, blondă şi cu ochi verzi, stând rezemată de zidurile Abației Cluny, așa cum face zilnic de când se știe.

- 15 aprilie, huh? își spune ea dezinteresată. E ziua mea. Împlinesc șaisprezece ani, ceea ce înseamnă că a mai trecut un an... La mulți ani mie! strigă sarcastică în sinea ei.

*

Stilul romanic împreună cu cel gotic ce alcătuiesc biserica îmi dă un sentiment plăcut de pace interioară. Îmi petrec majoritatea timpului aici, singură. Aici găsesc călugări care mă înțeleg și mă lasă să mă plimb singură unde doresc în imensa bazilică a Franței. Mă plimb zilnic pe holurile largi,

printre colanele înalte și prin pivnițele cele mai întunecoase, căutând nici eu nu știu ce.

*

Povestea ei este una pe atât de tragică pe cât îi este destinul... Chaterine Lisliér, așa cum se numește, trăiește o viață tristă în propriul sens al cuvântului. Asuprită de vorbe jignitoare și dureroase, Chaterine încearcă să supraviețuiască unei vieți crude alături de toți cei ce o înconjoară. Cu un tată bolnav psihic, o mamă protectoare și doborâtă de munci și o soră ce niciodată n-a iubit-o, Chaterine se confruntă cu o serie imensă de lacrimi fierbinți aduse de dezamăgiri. La doar șaisprezece ani are nu mai mult de patruzeci de kilograme ceea ce, spune ea, este cel mai aprig motiv al tristeții ei. A devenit defect de când a întâlnit prima dată oamenii. Copiii râdeau zilnic de ea că este prea slabă și își băteau joc pe seama sărăciei ei. Chiar și propriii ei părinți, prietenii lor și rudele tratau asta ca un defect: „îngrașă-te că ai să dai ortul popii” , „ești ca o surcea de slabă” , și tot felul de astfel de răutăți pe care toți le cunosc, însă care aveau un impact puternic asupra ei.

Familia ei era pe departe dintre cele mai bogate. În pragul sărăciei și cu acest defect fizic, cum îl numea ea, Chaterine era exclusă din orice grup, neavând niciodată prieteni, nici un sprijin și pe nimeni care să o asculte. Mama ei poate că era singura persoană în care avea încredere, singura pe care o iubea în ciuda a tot ce se întâmpla în familia ei. O doamnă cu obrajii palizi, cu buze subțiri și un păr prins mereu într-un coc simplu dar stilat ducea povara muncilor de acasă, având grijă de gospodărie și de soțul ei bolnav de Alzheimer. N-a fost mereu așa. După ce a fost lovit în tinerețe aproape mortal la cap de către o îngrijitoare, tatăl lui Chaterine a început să uite importante amănunte precum numele copiilor, soției, la fel și îndatoriri sau sarcini. Până la vârsta de 20 de ani, tatăl a locuit la „casa de copii”, așa cum îi spuneau toți - un centru pentru copii orfani. Așa numiții doctori ai orașului n-au putut da de capăt bolii sale, la vremea aceea necunoscându-se asemenea maladii, și implicit remedii. Astfel că tatăl nu mai putea avea grijă de familie. Fiica cea mare, Rose, niciodată nu i-a iubit. Pe niciunul. Spera în fiecare minut al vieții ei că va pleca definitiv și-și va lăsa în urmă

viața pe care o ura. La șaptesprezece ani, Rose se căsătorește și, alături de soțul ei bogat în pășuni și vite, pleacă departe de Cluny, foarte rar amintindu-și de casa părintească.

- Cine oare și-ar dori o viaţă ca a mea? se întreba Chaterine. Răspunsul ei era veșnic și repetabil: Nimeni! De altfel, speranţa ei că va avea un viitor mai bun ca al părinţilor scădea pe zi ce trecea și cu cât mai multe cuvinte blestemate primea.

- De ce eu, Doamne?

Până a descoperit această biserică unde oamenii de aici au primit-o cu căldura unei familii. Aici nimeni nu judecă pe nimeni. Îndrăgostită de oamenii de acolo, de loc și de orele petrecute zâmbind, Chaterine avea să vină zilnic să-și petreacă timpul cu acești călugări minunați. Au învățat-o cum să-și controleze emoțiile și să fie mai puternică în lupta cu răul interior. Îi spuneau mereu:

- Timpul ne întărește.

- Așa o fii, răspundea ea, dar când primești astfel de cuvinte zilnic, cedezi ca orice om.

- Timpul le vindecă pe toate.

- Și totuși a trecut atâta timp, iar eu...

Ceilalți se luau totdeauna de ea, astfel că, în timp, i-a scăzut încrederea de sine, a început să se retragă mereu din orice colectiv, nu vorbea cu nimeni și nu lăsa pe nimeni lângă ea.

Așa a devenit o persoană izolată și retrasă. Lacrimile triste ce aminteau singurătatea de care avea parte o afectau încet dar sigur, creându-i cearcăne și mai ales o inimă frântă. Dese ori își punea în gând să scape de durere prin ștreang, dar speranța n-o lăsa la greu. Avea nevoie de pace interioară.

Așa a ajuns aici, la Abație, unde mai ales călugărul Pascal avea cea mai mare grijă de ea. Însă simțea nevoia de mai mult. A învățat să trăiască împreună cu singurătatea, și a început să-i placă. Urma o perioadă scurtă de suferință, după care urma să întâlnească cel mai bun lucru întâmplat ei vreodată.

- PRIMA RAZĂ DE SPERANȚĂ -

<u>21 Aprilie</u> 1186
ORASUL CLUNY - FRANȚA
2:00 p.m.
BISERICA CLUNY - SALA UNEIA DINTRE SLUJBE

De câteva zile Chaterine este mai veselă ca de obicei. Călugărul Pascal a auzit-o cântând în spatele bisericii și a lăudat-o pentru vocea frumoasă pe care ea nici nu bănuia că o are. Și ca drept rezultat al admirației, călugărul i-a oferit un moment pentru o reprezentație în una din slujbe. Deși alte vorbe, inconștiente sau nu, au atacat-o în ultima săptămână, asta a bucurat-o așa mult încât părea că mai exista speranța unei vieți visate. I-a mulțumit respectuos, îmbrățișându-l părintește pentru prima dată.

*

Acum aștept să mi se ofere locul special să cânt. Tremur subtil pe sub voalul rochiei, înghițind în sec de emoții. Astăzi e diferit pentru că mă vor vedea și unii din copiii peste care dau în biserică la cursuri, iar tensiunea crește considerabil.

Mi se oferă momentul. Pășesc în centru cu teamă și încep să cânt acompaniată de cei de la strane. Lumea mă ascultă muți și nimeni nu scoate niciun cuvânt. Călugărul dintr-un colț mă încurajează să fiu puternică.

Pare că n-aș vedea, n-aș auzi, nu aș simți decât muzica. Asta contează. Când termin momentul mă îndrept zâmbind sincer dar plină de teamă în aplauzele micului public spre ieșirea din sală. Un moment de liniște mă îndeamnă să aud voci înghețate ce mă jignesc mai tare ca niciodată.

- Ai văzut ce rochie urâtă are? râde fata unuia dintre boierii orașului.

Puteam descrie asta inimii mele printr-un singur cuvânt: Durere.

*

Din publicul ascultător, un tânăr chipeș și înalt o admiră în tăcere. Se uită atent la nemaiîntâlnita domniță cum zâmbește pătrunzător. Gerald, căci acesta îi este numele, decide încrezător să se îndrepte către aceasta, auzind și el apoi cum acele două fete pun gând rău îngerului din mintea și inima sa. Din senin, zâmbetul lui Chaterine se preschimbă în dezgust și tristețe, iar ochii verzi se înroșesc în lacrimi surde.

Fata se îndreaptă spre grădina bisericii, iar Gerald este în urma ei. Chaterine se urcă pe o scară din frânghii și ajunge pe același balcon al Abației și se așează pe pătură. Gerald o urmărește de la distanță, apoi se apropie îngăduitor.

---

21 Aprilie 1186

2:45 p.m.

IN GRĂDINA BISERICII - BALCONUL DE REFUGIU AL LUI CHATERINE

Fata stă acolo sus cu genunchii la piept și plânge. Gerald ezită pentru un moment, apoi se pune în fața balconului, privind de jos la Chaterine.

- Domniță! o strigă ușor să nu o sperie.

- Te rog să te îndepărtezi... spune ea ștergându-și agresiv lacrimile, neprivindu-l.

Gerald nu avea de gând să plece. În ochii săi de un albastru ceresc, Chaterine arăta precum un înger în rochia ei albă, lăsând șuvițele blonde să-i curgă pe umerii albi, iar lacrimile pe obrajii fierbinți, suspinând. Și vocea-i simplă și caldă, așa cum o percepea tânărul, îi provoca milă.

Capitolul 3
*
- FATA MISTERIOASĂ -

12 Aprilie 2001 - JOI
WITTENBERG - GERMANIA
12:50 p.m.
PIAȚA CENTRALĂ - LUTHERSTADT

- Doamne! Cameron, te sun mai târziu! coboară speriat din mașină și fuge în fața acesteia.

Un sunet de frână se auzise, iar lumea îngrozită se apropie grăbită. În neatenția sa, mașina lui Thomas lovește o fată.

Thomas este devastat. Nu-i vine să creadă ce tocmai i s-a întâmplat.

- Doamne! Asta nu-i de bine! speriat, se duce să verifice sub mașină.

„Impactul avut mai mult ca sigur a ucis-o.” gândește Thomas. Se așteaptă la ce-i mai rău, în timp ce apelează numărul de urgență.

- Domnișoară, sunteți bine? se apleacă îngrozit sub mașină, întrebând. Dar fata nu-i acolo.

- Nu! se aude o voce feminină răstindu-se fioros la el pe partea cealaltă a mașinii. Nu sunt bine! Tocmai ce ai dat cu mașina peste mine!

Fata cu hainele distruse îi vorbește clar și stă dreaptă, stabil în fața sa după un astfel de accident. Este aceeași fată grăbită cu geanta de umăr, sperând să nu întârzie.

- Dar, dar... spune el uimit. Doar te-am si-simțit sub roțile mașinii.

- Nu te mai bâlbâi! și se apropie de el, luându-i telefonul și închizând brutal apelul la urgențe. Cum să-ți spun eu să nu te supăr?... Ai înnebunit?! strigă fata furioasă.

- Eu? Tu ai sărit în fața mea.

- Se numește trecere de pietoni, aiuritule!

- Nu-ți permit să-mi vorbești așa, tu… răzgâiato.

- Clasic! i-o taie ea cu un oarecare sarcasm dând de înțeles că replica lui i se părea patetică. Ei bine, eu nu-ți permit să-mi distrugi hainele. Frumoasă zi ți-ai mai ales!

- Da, într-adevăr frumoasă… și Thomas privește fata din cap până-n picioare, mușcându-și vizibil buza inferioară.

- Glumești, nu? adaugă fata cu dezgust, punându-și mâna în șold și ridicându-și sprâncenele.

- Totuși, hainele? spune surprins de această singură grijă a ei. Credeam că te-am...

- Ei bine, n-ai făcut-o! Bravo ție. spune nervoasă arătându-și sarcasmul sărat, apoi se uită dezamăgită la hainele ei. Cum ar trebui să ajung acum la liceu? Or să închidă în... cinci minute!

- Te duc eu cu mașina. răspunde tânărul avocat încă tulburat, dar mai liniștit, la privirea fetei din fața sa.

- Nu, mulțumesc. Ai făcut destule cu mașina ta. din nou se uită asupra blugilor și bluzei murdare.

- Atunci lasă-mă să-ți iau alte haine. Poftim niște bani.

Ia banii fără a sta pe gânduri și se îndreaptă grăbită la magazinul din apropiere. Alege aparent la întâmplare o rochie și o pereche de balerini.

- Știam că fetele au nevoie de mult timp să se gândească la ce să poarte. Ea chiar e grăbită, nu glumă. gândește Thomas. Lângă vitrina magazinului, acesta o privește provocat, admirându-i cu privirea corpul subțirel în rochia nouă. O poftă de a o strânge îl cuprinse ca atunci când de mult nu ți-ai văzut și atins iubirea de-o viață.

- Gata, acum dacă mă scuzi, trebuie să ajung undeva. spune hotărâtă trecând pe lângă el cu aceeași grabă de la început, dar cu un neașteptat zâmbet.

Fata o ia prin spatele său. Acesta se întoarce spre ea, sperând că îi mai poate admira odată spatele și corpu-i suplu, dar fata dispare în mod misterios. Uimit, Thomas simte nevoia să se uite împrejur în urma ei. Dar

constată că fata nu mai e. Începuse să creadă că visase, dar întorcându-se buimac la mașină, observă că fata își lăsase geanta acolo. Avea de gând să o caute să i-o înapoieze.

Îi găsește înăuntru carnetul care arată că învață undeva nu la foarte mare distanță. Caută liceul și, ajungând acolo, întreabă de eleva Chaterine Lisliér, așa cum scria în carnet.

---

12 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
1:05 p.m.
LICEUL LUCAS CRANACH - WITTENBERG

A ajuns şi a întrebat paznicul unde o poate găsi pe Chaterine Lisliér, arătându-i poza din carnet.

- Tocmai ați ratat-o. A plecat acum două minute.

- Două minute? Și știți în ce direcție a luat-o?

- La dreapta, domnule.

Thomas stă și se gândește ce să facă în continuare. Nu știa deloc orașul, deși nu era prea mare. A deschis din nou carnetul fetei pentru a-i putea citi adresa, și, aflând-o, se îndreptă spre aceasta.

Ajunge pe un drum lăturalnic și rece iar în fața sa se ridică o poartă imensă a unei case vechi, cu aspect pustiu și umed. Fereastra din fața casei era spartă, cu cioburi pe pervaz, iar acoperișului îi lipseau câteva țigle. Arăta într-adevăr părăsită. Îi venea greu să creadă că această Chaterine putea locui aici. Dar s-a gândit totuși că ar fii bine să intre.

Păşind pragul metalic al porții se îndreaptă hotărât pe aleea îngustă, în sunetul scârțâitor al balamalei ce dădea de înțeles că poarta se închidea singură. Ajunge în fața ușii și bate de câteva ori în lemnul putrezit. Nimic. Se îndreaptă spre fereastra spartă să arunce o privire înăuntru. Venind parcă din filmele de groază, o arătare zbârcită îi iese pe geamul spart și îl aleargă, urlând, cu un toiag gros spre ieșire. Părul îi era cărunt cu nuanțe verzi, iar în

gură se zăreau nu mai mult de trei dinți negricioși. Baba furioasă mai mult ca sigur trăia singură date fiind atitudinea, țipetele și comportamentul sălbatice.

Thomas o ia la fugă îngrozit spre ieșire, iar de teamă ratează preț de câteva secunde clanța pentru a deschide poarta. Nici vorbă ca aici să fie adolescenta. Se urcă în mașină și pornește rapid spre hotelul Luther.

- Prima mea zi aici arată compromițător. Fata asta ascunde ceva.

Și-a adus bagajele, le-a aranjat cum dorea, iar acum avea să stea o lună aici. Trebuia să se facă comod, așa că a luat mașina și s-a îndreptat spre cel mai apropiat supermarket.

Umple coșul de cumpărături și se îndreaptă către casa de marcat. Vede o umbră, iar bănuiala lui cade direct pe fata cu accidentul. Cât întoarce capul să plătească suma deja pregătită, observă că nu mai era.

- Mi s-a părut sau ... ? se întreabă el în gând, căutând-o discret cu privirea.

---

12 Aprilie 2001
5:30 p.m.
IEȘIREA DIN SUPERMARKET - PARCAREA

Thomas se îndreaptă cu cumpărăturile la mașină. Le așează în portbagaj, apoi închide capota. Se întoarce și o vede surprinzător pe această Chaterine care pare că l-a urmărit.

- Hei. spune ea vrând să înceapă un fel de interogatoriu.

- Mă urmărești cumva? întreabă tânărul schițând un chip bănuitor.

- Depinde. Vrei să fii urmărit? întreabă fără nicio reținere, ispitindu-l pe Thomas la o conversație ciudat de erotică. Am auzit că azi m-ai căutat. Vreau geanta!

- Poftim! Oh, și poate te gândești să-ți scrii o adresă reală.

- Poate dacă tu nu dădeai peste mine azi cu mașina ta nenorocită, n-ar fi fost nevoie să-mi cauți adresa.

- Să mă jignești pe mine e una, dar nimeni nu se ia de mașina mea. Ești o nesuferită!

- În locul tău aș vorbi mai cu grijă... și teamă. se întoarce punându-și geanta de umăr și dând să plece.

- Asta a fost cumva o amenințare? o întreabă el deranjat.

Fata se oprește din mers, fără a se întoarce și-i răspunde isteț.

- Depinde. Ai vrea să fie? și-și continuă mersul biruitoare, zâmbind subtil.

Thomas rămâne șocat și plăcut surprins de discuția ce tocmai a avut-o cu fata misterioasă, încercând să-și stăpânească extazul sau poate să reușească să și-o scoată pe fată din cap. Însă modul direct prin care fata l-a tratat îi umplea mintea de idei plăcute și năzdrăvane, pentru că lui îi plăceau femeile îndrăznețe.

---

12 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
11:45 p.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

Thomas s-a gândit tot drumul la Chaterine, fata cu chip de înger și ochi verzi demonici. Nu-i venea să creadă că această personalitate îi bântuia gândurile și mintea mai bine de jumătate de oră.

Vrând să pornească televizorul, aude un sunet scurt venind de la fereastră, ca o pietricică aruncată. Se duce să vadă ce este, dar nu vede decât strada pustie luminată slab de becurile pâlpâitoare.

Întorcându-se spre canapea, o siluetă neagră apare în fața sa și-l sperie teribil. Dă un țipăt și se dă înapoi doi pași.

- Cine ești?

Dar umbra fuge nevăzută. Se mai aude doar ușa apartamentului trântită, semn că plecase. Răsuflă ușurat că dispăruse și-și încuie ușa, dar nu înainte să verifice timp de zece minute toată casa.

- FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU PERICOLUL -

13 Aprilie 2001 - VINERI
WITTENBERG - GERMANIA
3:00 a.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

Afară era încă întuneric. Strada era luminată slab de un bec continuu pâlpâitor. Thomas se trezește greu și cu dureri de cap. Băuse mult. Se uită la ceasul electronic care arăta că e încă ora somnului. Lângă el, aceeași fată misterioasă peste care dăduse cu mașina. Inima începe să-i bată cu putere văzând-o cotrobăind prin camera sa.

- Hei! Te-ai trezit. Minunat. Îți spun drept, cred că n-am plănuit seara asta prea bine. îi spune ea fără să se întoarcă, căutând de zor.

- Cum ai intrat? Și ce tot cauți la mine în apartament?

- Ușurel. Caut ceva ce e al meu.

- Stai, stai! Visez sau ceva? Asta este o glumă?

- Eu am fost mai devreme aici, idiotule. Și din nefericire am pierdut ceva. îi răspunde Chaterine nervoasă și grăbită, mascându-și teama. Nu mai pune atâtea întrebări, altfel o să rămân blocată aici până mâine la apus… cu tine. și își unduiește dezgustată buzele.

Thomas era uimit. Nu înțelegea o doagă din ce se întâmpla, însă simți nevoia să întrebe:

- Ce cauți mai exact?

- Un inel.

Thomas nu știa ce să facă. Să te trezești cu o necunoscută în apartament la 3 dimineața, considerând că-ți încuiaseși ușa, e pe atât de bizar pe cât este discursul lejer al fetei într-o situație ca asta. Totuși el știa sigur un lucru, trebuia să scape de ea.

- Uite, înțeleg că-ți trebuie inelul și nici n-am de gând să întreb cum ai ajuns aici, și mai exact ce căutai tu aici. Însă ce-ar fii dacă te-ai întoarce mâine, pe lumină, să-l cauți?

- Dacă ar fii așa simplu, aș face-o. Însă nu pot, îmi trebuie acum! și nervoasă, începe să-i răstoarne măsuța din cameră și să doboare totul în jurul ei.

- Hei! Hei! Astea-s lucrurile mele! Te rog să ieși acum din apartament sau sun poliția.

Chaterine se întoarce deranjată și se apropie furioasă de el.

- Nu ești în măsură să faci asta. Nu-mi sta în cale sau o să regreți amarnic! Mai am atâtica și fac ceva periculos. adaugă împreunându-și demonstrativ degetul mare cu arătătorul.

- Asta a fost cumva ...?

- Da, o amenințare. i-o reteză Chaterine. Să n-o uiți!

- De la tine? O pușțană? Ești nebună, sun poliția.

Și Thomas se îndreaptă spre telefonul fix, fără a sta pe gânduri. Însă Chaterine apare inexplicabil în fața sa, parcă teleportată, și-i smulge rapid din mână telefonul, distrugându-l strângând cu o singură mână, apoi lăsându-l să cadă:

- Te-am avertizat, omule! Și brusc mi s-a făcut foame.

Ochii ei verzi deveniseră roșii, iar buzele ei dezvăluiesc acum doi colți mari și fioroși. Cu o putere supranaturală, îi apasă pe umeri și-l imobilizează, și-i sare la gât, îl mușcă cu putere, apoi îl lasă să cadă pe podea, inconștient.

---

13 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
4:25 a.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

Thomas se trezește amețit ca după o beție. Se simte amorțit și cu o durere insuportabilă a gâtului.

*

Vedeam cum sângele se scursese pe tricou. Eram legat jos pe podea. Îmi rezem capul de marginea patului, încercând să-mi revin. O văd apoi pe aceeași fată pe care acum o consider mai degrabă un monstru decât o adolescentă atrăgătoare.

- Am căutat peste tot, nu înțeleg unde a dispărut. Și numai tu ești de vină, americanule. distruge liniștea fata.

- Eu? Din câte îmi mai pot aminti, tu ai intrat aici. apoi o idee îmi fulgeră mintea. Ce-ar fi să te ajut să-l cauți? Da. Așa se rezolvă și scăpăm unul de celălalt rapid.

- Mhm... De acord. și, naivă, mă dezleagă. N-am căutat încă pe hol, continuă ea, poate l-am scăpat când am dat să plec. și cum vorbea ea îndreptându-se spre ușă, eu, urmând-o în spate, apuc un scaun și o lovesc puternic în cap, aceasta lovindu-se și spărgând o măsuță de lemn.

Chaterine rămâne inconștientă. Încerc să o ridic, o pun pe un scaun, o leg, apoi mă gândesc ce să fac în continuare cu ea. Aș fi vrut să chem poliția, dar nu știam sigur cum funcționează procedura în acest oraș, iar faptul că lovisem o fată și am spart o masă cu ea nu părea în favoarea mea. Nici mușcătura ce tocmai o primisem nu cu mult timp în urmă nu ar fi fost plauzibilă, așa că pledările mele de avocat nu-și puteau avea succesul.

Am decis însă să mă curăț și să aranjez apartamentul în urma dezastrului creat, apoi când s-ar fi trezit Chaterine să decid pe loc. Însă tot nu pricepeam cum putea ea să fie așa calmă, părând parcă normal tot ceea ce făcea. Să fie vreo infractoare profesionistă?

*

Trecuseră două ore de inconștiență. Chaterine se trezește foarte slăbită legată de un scaun. Ar fi putut rupe sforile, dar ceva o înțepa violent în umărul drept. Era o bucată din masa pe care o spărsese. Nu o putea scoate.

Se zbătea totuși cu speranța că poate sforile au sa cedeze, însă scaunul se răstoarnă la dreapta cu ea cu tot, pe umărul rănit, făcând astfel ca micul țăruș să intre și mai adânc. Chaterine simțea că o arde, urla nebună de durere, dar știa că pățise și mai rău în viață. Ridică privirea la dreapta spre ușa ce se afla la doi metri distanță. Lângă ea, inelul prins într-o creangă în ghiveci. Încerca să ajungă la el, dar fără rezultat. Era foarte slăbită și imobilizată. Și când părea că nu poate fi mai rău, pe ușa din fața ei care ducea la bucătărie, soarele începea să răsară lăsând razele să intre pe fereastră.

- O nu! Nu se poate! Te rog, nu! striga Chaterine. Părea că este singură și nimeni n-o putea ajuta. N-am trăit atât ca să mor astfel.

Dar razele ajunseseră la ea rapid.

*

Simțeam cum mă spintecă puternic, o senzație ce n-o mai simțisem de secole. Durerea umărului mă slăbise, dar soarele mă rănea mai puternic, imobilizându-mă. Lovituri parcă de cuțit străpungeau fiecare por al corpului, fiecare părticică din mine, iar eu nu puteam face nimic. Sufeream pe podea în arsuri groaznice. Voiam să mă mișc, să dispar sau să fug, însă eram neputincioasă. Cuțitele deveniseră coase de foc cu lame ascuțite și tăioase ce se înfigeau mai adânc anticipându-mi sfârșitul. Țipam fără să m-audă cineva, iar pielea afectată se prăjea vizibil, înroșindu-mi carnea. Simțeam că mor într-un mod dezonorabil.

*

Tocmai atunci, ușa se deschide. Thomas intră cu o cutie grea în mâini, și privește șocat cum prizoniera arde pe podea. Lasă cutia și, grăbit, se așează în fața ei.

- Ce s-a întâmplat aici? întreabă speriat. Observă însă că el bloca razele soarelui, iar fata își revenea încet. Se dă iar din fața ei, lăsând din nou s-o ardă, apoi se pune din nou în fața ei. Își confirmase teoria.

O trage spre perete, departe de bătaia soarelui, apoi o dezleagă.

- Dacă mă ataci din nou, te arunc înapoi pe hol.

Fata extenuată își clatină dezaprobator capul.

- Bun acum. Cum s-a întâmplat asta?

Chaterine nu răspunde, încercând să-și revină.

Cât Thomas îi umplea un pahar cu apă, Chaterine și-a amintit că văzuse inelul chiar înainte să fie doborâtă la pământ. Când s-a îndreptat spre ușă, soarele a atins-o din nou, iar aceasta s-a retras. A tras apoi aer în piept, și a mai încercat odată. De data asta a luat-o la fugă, ajungând lângă ușa de la intrare, lovindu-se din nou în umărul drept. Thomas se întoarce.

- Cum ai ajuns acolo?

- Am fugit. spune ea ținându-și mâna stângă peste brațul rănit.

- Poftim, bea. însă aceasta nu ia decât o înghițitură, semn că nu-i plăcea.

- Poți să-mi scoți ăsta din umăr? și-i arată rana.

- Nu știu. Vrei să încerc eu? răspunde cu teamă și ezitare.

- Normal! Adu foarfece , repede.

- Foarfece?

- Ai cumva pensetă și eu nu știu?

Thomas aduce foarfeca, iar Chaterine încearcă singură să-și scoată așchia destul de mare, dar nu reușește. Thomas se oferă să încerce și, cu grijă folosind foarfeca asemenea unei pensete, îi scoate așchia. Vede însă surprins cum rana începe să se vindece miraculos.

- Cum e asta posibil?

- O poveste lungă. și-și pune în sfârșit inelul pe deget.

- Asta căutai?

- Da. Ajută-mă să mă ridic.

Dar aceasta cade slăbită în sprijinul lui Thomas, nemaiputând merge.

- Am nevoie de sânge. spune mai mult pentru ea și oftează. Voi pleca de aici și în câteva ore sper să-mi revin.

- Nu prea cred că poți merge. Abia stai în picioare.

Aceasta se smucește din brațele lui, încercând să stea singură. Se rezeamă însă de perete. Thomas gândește profund, apoi întreabă:

- Nu că aș mai vrea să am de-a face cu tine, dar sângele trebuie să fie neapărat de la gât, ca mai devreme?

- Nu... Uită de el! Ți-am făcut destule necazuri. O să fiu bine.

- Poftim. și-i întinde încheietura. Chaterine își privește surprinsă salvarea, întrebând cu privirea dacă este sigur de asta.

- O să pleci apoi, nu?

Chaterine dă aprobator din cap, apoi îi ia mâna. Își înfige colții în încheietura sa și ia câteva înghițituri mari. Aceasta îl privește cum își strânge ochii de durere, încercând să nu scoată vreun sunet, apoi se oprește. Thomas își freacă apoi încheietura cu băgare de seamă.

- Pot să te întreb acum ce s-a întâmplat mai exact adineaori? începe Thomas.

- Nu. De fapt, nici n-o să-ți aduci aminte. și se aproprie de ochii săi, privindu-l țintă și îi spune:

- Uită că m-ai întâlnit vreodată! apoi dă să iasă încrezătoare pe uşă.

- Nu prea cred că pot. se aude Thomas din spate. Tocmai ce mi-ai distrus apartamentul și era să mori pe covorul meu. spune el mai mult râzând.

- Cum?! se întreabă uimită.

- FATA VAMPIR -

13 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
7:00 a.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

- Asta e ciudat. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. gândește Chaterine.

- Ce? întreabă Thomas confuz, observând fata îngândurată.

- Să mai încerc odată. și se apropie brutal de el, privindu-l în ochi din nou. Uită că m-ai întâlnit vreodată!

- Ok... Asta devine ciudat. Ce faci mai exact?

- Nu înțeleg! Trebuia să meargă. își spunea ea cu vocea interioară, ezitând să-i spună lui Thomas de puterea hipnozei. Chaterine nu știa cum să acționeze în continuare, având în vedere că nu se mai confruntase cu așa ceva decât odată, demult, și nici atunci nu rezolvase nimic. Își lăsă capul în jos, semn că se gândea. Când îl ridică, trase aer adânc în piept, puse mâinile pe umerii lui Thomas, se aproprie mai mult ca pentru un sărut, și pentru a treia oară se cufundă mai adânc în ochii săi, cu încrederea că poate reuși. Însă aceasta leșină, imediat ce simți o înțepătură în inimă și făcu ochii mari.

Reacția ei asemănătoare unui infarct îl determină pe Thomas să sune la urgențe.

---

*

M-am trezit înconjurată de medici și de Thomas într-o ambulanță. O seringă era îndreptată spre mine, cu seru-i clătinând ca un venin. Imediat ce am conștientizat, m-am ridicat speriată de pe targă și-mi scosei toate firele puse pe mine.

- Nu te speria, ești în siguranță. îmi spune unul din asistenți.

- Voi nu sunteți! i-am corectat eu replica și m-am întors rapid spre șofer și am privit la el în oglinda reflectorizantă. Șoferul mă țintui atent.

- Oprește mașina! i-am ordonat.

Mașina trage pe dreapta și frânează. Apoi mă îndrept spre cei doi medici de lângă mine și le ordon.

- Nu mișcați și nu scoateți vreun sunet. Apoi profit de ocazie și, după ce mușc pe unul de gât, adaug: Uitaţi că aţi fost chemaţi. Eraţi în ambulanţă şi mergeaţi să luaţi masa.

Iar apoi lui Thomas:

- Tu, uită de mine și nu mă căuta!

Ies din ambulanță, inspir aer curat și mă aranjez ca după cutremur. Tot ce s-a întâmplat azi a fost prea intens pentru o singură zi. N-am pățit atâtea nici în ultimul deceniu.

- Ce-a fost aia? mă întreabă Thomas speriat și surprins. Ce le-ai făcut?

Întorc capul spre el, îl privesc, dar nu scot niciun cuvânt. Mă surprinde că nici acum nu am reușit să îl constrâng, treaba e serioasă.

*

Apoi dispare bizar, ca la prima lor întâlnire pe trotuar.

Thomas rămâne pe loc, încă întrebându-se. Pornește apoi lent spre casă.

- Poate fi oare vacanța mea mai ciudată de atât?

---

14 Aprilie 2001 - SÂMBĂTĂ
WITTENBERG - GERMANIA
3:00 a.m.
PARCUL ORAȘULUI

Chaterine nu poate adormi. S-a gândit la ultimele zile. Mai exact de când a venit acest Thomas. Au început să se întâmple acțiuni bizare, iar

Chaterine credea că e ceva în neregulă cu ea. Poate avea de-a face vârsta, sau faptul că-și pierduse inelul preț de câteva ore.

Apoi brusc apare și acest Thomas în lumea ei, cauzându-i atâtea necazuri de-a lungul a câteva ore.

Idei în șir veneau asupra ei, și nu le găsea răspuns.

- Ceva nu se leagă! își spunea. Oftează apoi prelung. Poate ar trebui să merg din nou la baba Valdia. Ea trebuie sa știe ce se petrece. Dar cum ajung eu în Franța?

Însă asta nu era singura ei dilemă. Vedea ceva la Thomas, ceva poate familiar, poate cunoscut, mai ales în ochii săi albaștri. Vedea ceva special. Ca un semn ciudat de sus, și o măcina pe interior… O consuma.

- Thomas nu poate fi el… E mort demult. Ea nu voia să creadă, dar în sufletul ei spera la ceva magic.

---

14 Aprilie 2001
4:00 a.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

Chaterine intră pe fereastră și se așează lângă patul lui Thomas. Acesta dormea adânc, visa. Chaterine l-a luat de mână și a inspirat adânc. Încerca să-i pătrundă în vise. A simțit o ușoară furnicătură în palmă, o înțepătură plăcută.

Chaterine se afla acum în visele lui. Acesta petrecea un weekend însorit alături de prietenul său, un anume Max. S-a gândit să afle mai multe despre Thomas din amintirile lui, însă, la fel ca în hipnoză, ceva nu funcționa. Totuși încă putea să-i modifice visul.

Dar Thomas se trezește înainte ca ea să acționeze. Îi simțea mâna lui Chaterine peste a sa. O mână caldă, fină ca o catifea nouă, care i-o strângea pe a sa.

- Iarăși tu? Cum tot intri la mine în apartament, și de ce?

- Șhh! O să trezești pe cineva.

- Uite, fato. Mă speri, ok? Ai putea totuși să apari ziua?

- E destul de urgent...

- Nu! Tu spui destule. Acum eu: vreau în momentul ăsta să-mi spui ce fel de monstru ești și ce tot vrei de la mine!

Chaterine lăsă însă capul în jos, tristă. Se părea că au deranjat-o cuvintele lui Thomas. După un moment de tăcere, acesta adaugă trist:

- Ăm... Scuze. N-am vrut să sune așa.

Chaterine ridică capul ca după resemnare, și spuse:

- E în regulă. M-am obișnuit cu reacțiile astea. Ai dreptate, poate că îți sunt datoare cu niște explicații.

Începe să povestească, așezându-se pe fotoliul de lângă fereastră. Thomas înțelege și consideră că nu ar trebui să o întrerupă.

- Cum știi, sunt Chaterine. Chaterine Lisliér. Am 19 ani, m-am născut în Franța pe 15 Aprilie 1170, într-un oraș numit Cluny. N-am fost mereu așa. Mi-am petrecut mica parte din viață la Abația Cluny, tot din acele locuri, apoi prin Europa și chiar America. Și... *povestind foarte succint unele amănunte precum familia ei ce a pierit în urma unui incendiu la vârsta ei de nouăsprezece ani și cum aceasta mergea zilnic la acea biserică pentru „vindecare de suflet”, Thomas nu putea crede ce tocmai auzea:*

„1170? E oare posibil?”

Începând de la vârsta de cincisprezece ani, continuă Chaterine, m-am lăsat mult îndrumată de călugărul Pascal. Unul și poate unicul care m-a înțeles. Am avut o copilărie oribilă, Thomas... iar restul din viață am trăit-o luptând. și-și întoarce privirea tristă către el, apoi o coboară din nou.

- Cu ce anume luptai? Monștr… Ființe ca tine?

- Totul a început drastic de când eram undeva la vârsta de nouă ani. Perioada aceea a fost începutul unei ere devastatoare mie până undeva acum 500 de ani, și încă se continuă. Cu trecerea timpului, se mai pierde această noțiune, dar niciodată trăirile.

„ Are cam 830 de ani?” își spunea el în gând

- Locuiam, așadar la Cluny, cu părinții mei și sora mai mare, Rose. Copilăria mi-o pot descrie ca o imensă perioadă de suferință și agonie, împletită cu un singur fir de fericire, care și acela urma să dispară cu timpul.

Capitolul 4
*
- JUMĂTATEA -

21 Aprilie 1186
OEAȘUL CLUNY - FRANȚA
2:45 p.m.
ÎN GRĂDINA BISERICII CLUNY - BALCONUL "DE REFUGIU" AL LUI CHATERINE

- Domniță! o strigă ușor să nu o sperie.

- Te rog să te îndepărtezi... spune ea ștergându-și agresiv lacrimile, neprivindu-l.

Gerald nu avea de gând să plece. În ochii săi de un albastru ceresc, Chaterine arăta precum un înger în rochia ei albă, lăsând șuvițele blonde să-i curgă pe umerii albi, iar lacrimile pe obrajii fierbinți. Și vocea-i simplă și caldă, așa cum o percepea tânărul, îi provoca milă.

- Intențiile mele erau altele, dar dacă nu te deranjează întrebarea mea, de ce plângi? O fată ca tine n-ar trebui să verse lacrimi precum faci tu.

- Motivele mele sunt bine întemeiate. Nu văd de ce te-ar putea interesa starea mea. Până la urmă, nimănui nu-i pasă. Sunt o străină tuturor.

- Drăguță domnișoară, nu este nevoie să te cunosc ca să știu că o fată, și una așa frumoasă ca tine pot spune, nu ar trebui să-și umezească ochii atât de blânzi cu niște lacrimi atât de amare.

- Mereu ai fost un așa gentleman? întreabă ea zâmbind.

- Încerc. și-i zâmbește și el.

- Dar fie vorba între noi, aș prefera să-mi vărs amarul pe care-l păstrez de câteva zile. Singură.

- Cum dorești, domniță. Dar te anunț că nu voi pleca. Voi aștepta până te vei simți mai bine ca să spun ce aveam de spus.

S-a așezat sub micul balcon, unde micuța ființă plângea ușor, rezemându-se de pereții reci ai bisericii. În timp ce Chaterine plângea, Gerald începe a-i vorbi convins că îl ascultă.

- Ce păcat, cum stai tristă și plângi pe micul tău balcon. Îți mărturisesc că venisem să te felicit pentru frumosul tău glas. Poate chiar să-ți mărturisesc că văd în tine ceva special ce acum nu pot descrie pentru că nu înțeleg. Dar văzându-te suferind, nu am putut sta nepăsător. Eu sunt Gerald. Recunosc că aș vrea acum să-ți ofer doar o scurtă îmbrățișare spre a-ți oferi de asemenea și alinarea, dar încă refuzi compania mea. Așa că voi aștepta lângă zidul rece până ai să cobori și am să te felicit așa cum aveam de gând.

Chaterine se ridică și coboară pe aceeași mică scară de frânghii. Atunci îl văzuse prima dată, portul, părul, ochii… S-a oprit puțin, parcă mișcată de un fior colorat. Se aproprie spunându-i:

- Prea bine. Te poți alătura mie, dar nu-ți făgăduiesc că voi fii o companie prea plăcută. Sunt Chaterine.

- Aș vrea să-ți mărturisesc ... începe el, dar ea îl întrerupe.

- Nu-i nevoie de niciun cuvânt. Ai spus deja totul. Dar aș vrea să-ți pun o întrebare, totuși. De ce te comporți astfel cu mine, o necunoscută care nu este nici pe departe asemenea statutului tău?

- Este așa un delict? o întreabă zâmbind isteț. Știu când cineva ascunde o suferință. Nu suport să văd persoanele din jurul meu triste. Și deprins cu asta, vin întrebându-te din nou: de ce plângeai?

- Toată lumea plânge. Nu găsesc motivul pentru care ar trebui să-ți spun.

- Prea bine, cel mai probabil știu deja răspunsul. Am auzit și eu pe acele fete vorbind cu nerușinare de rochia ta.

Chaterine lăsă capul în jos, dând de înțeles că acela era motivul și că nu-i făcea plăcere să-l discute.

- Ai încredere într-un cunoscător ca mine că rochia ta e superbă.

- Eu nu vorbesc foarte mult despre mine. Nici nu-mi face plăcere și nici nu te cunosc ca să-ți răspund. îi comunică cu o oarecare răceală.

- Înțeleg. Cânți foarte frumos, Chaterine. N-am mai auzit voce ca a ta. De ce pui la suflet vorbele celorlalți? Știi și tu că nu-s adevărate.

- Sunt obișnuită să sufăr… singură. Asta mă poate descrie în multe feluri. De altfel, aș putea povesti mult și bine motivul, dar ziua-i așa mică…

- Dar Chaterine, ești o fată foarte superbă. Rochia ta albă iți vine superb pe corp, scuză-mi remarca directă. Ești frumoasă, și ar trebui să o crezi și tu. Nu mă pot îndura să nu te fac să înțelegi că tu, Chaterine, ești de-a dreptul superbă. și îi ia bărbia în mâna sa dreaptă, privind-o în marii ei ochi verzi, puțini uzi de lacrimi ce nu-și aveau însă locul, apoi adăugă:

- Crezi în dragoste la prima vedere?

---

14 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
4:45 a.m.
HOTELUL LUTHER - APARTAMENTUL

- Apoi m-a privit intens în ochi, mi-a sărutat obrazul, făcându-mă pentru prima dată să mă simt specială. încheie Chaterine povestea privind nostalgică în gol, jucându-se inconștient cu inelul ce-l purta.

- Chaterine, nu știu cu ce să încep. Nu știu dacă mă uimește faptul că ai mai bine de opt sute de ani, că ești un fel de fiară sau că ai avut o copilărie tristă.

- Opt sute treizeci și unu, răspunse ea zâmbind fals, cu privirea în podea. Și nu știi nimic încă... Nici nu știi tu... răspunse tot cuprinsă în acea transă nostalgică, executând aceeași mișcare a inelului.

- Atunci spune-mi tu,Chaterine. Spune-mi ce ești. Mă simt ciudat să te ascult fără să primesc răspunsul ăsta. Spune-mi direct ce anume ești.

- Sunt un vampir, Thomas. Mi-am petrecut eternitatea prin toată lumea, căutând să nu mai sufăr vreodată, și încă-mi caut pacea de când am devenit ce sunt astăzi.

- Ai venit să mă omori? O să-mi sugi iar sângele?

- Nu chiar. Am luat deja cina.

- Ești genul acela de vampiri care sunt răniți de țăruși și care nu se văd în oglindă și care...

- Nu te grăbi. De-a lungul ultimelor secole, oamenii au inventat atât de multe legende privind această anomalie încât nici eu nu știu dacă să cred. Sinceră să fiu, nici eu nu știu adevărul. Da, mă arde soarele daca nu port acest inel; da, țărușii de lemn mă ucid. Pe cine n-ar ucide? Pot hipnotiza oamenii și să le intru în vise, ceea ce a făcut să mă uimească faptul că nu merge asupra ta. Viteză, forță și cam atât. Dar de asemenea nu știu nici dacă

într-adevăr sunt un vampir. Însă persoana căreia m-am consultat a optat pentru asta.

- Și mie ai de gând să-mi fac rău?

- Depinde, mă poți ajuta?

- De ce ai nevoie?

- Trebuie să ajung în Franța, la Cluny. Am nevoie de un șofer.

- Ți-aș putea face rost de un drum cu avionul.

- Nu, trebuie să facem opriri pe drum. Dar asta depinde de disponibilitatea ta.

- Nu mai bine discutăm dimineață? Încă mi-e somn și n-am digerat toată problema.

Chaterine aprobă din cap și pleacă din nou pe fereastră. Thomas obosit își trântește capul de perna moale și adoarme rapid.

- SURPRIZA -

14 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
3:00 p.m.
APARTAMENTUL LUI THOMAS - BUCĂTĂRIA

Thomas și Chaterine stau la masa din bucătărie. Sorbindu-și cafeaua fierbinte, Thomas întrebă nerăbdător să afle:

- Când și cum ai devenit vampir? Și ce-ai făcut în tot acest timp? Și de unde ai...

- Mai ușor, amice. Toate la timpul lor. Mă ajuți sau nu?

- Depinde. Mie ce-mi iese? și-i fulgeră privirea cu un rânjet pervers și strălucitor ce ea nu putea nega că nu-i place.

- În primul rând, te las în viață chiar dacă ar trebui să te sec de sânge pentru că știi prea multe. spune ea încruntată.

- Pare corect. Și în al doilea rând?

- Ai ocazia să afli răspunsurile la întrebările tale. Te văd foarte implicat.

- În regulă. Când e plecarea?

- La noapte. Am să vin la miezul nopții, tu să pregătești mașina.

- O condiție totuși. La fiecare oprire pe care o facem, îmi spui ceea ce vreau să știu.

- Of, bine. Te comporți ca un copil stresant.

- Mi s-a mai spus.

Chaterine plecă, iar Thomas rămâne să împacheteze pentru lungul lor drum. Și-a amintit însă că noaptea trecută Chaterine îi spusese că s-a născut

pe 15 Aprilie, asta însemnând ziua de mâine. Atunci lui Thomas i-a venit o idee, neștiind chiar de ce avea de gând să o facă.

---

14 Aprilie 2001
ACELAȘI ORĂȘEL MICUȚ - GERMANIA
4 p.m.
PIAȚA CENTRALĂ - THOMAS VORBIND LA TELEFON

- Da, Cameron. 83 am spus. 84 în total.
- Ești sigur că merită osteneala? Adică ești plecat de doar câteva zile și...
- Da, amice. Sunt sigur. Cât mai rapid, la miezul nopții vreau să fie gata.
- Am înțeles. Ținem legătura. și închide telefonul
- Domnul Brook? se aude o voce masculină din fața lui Thomas.

Acesta se ridică de pe bancă și ia pachetul oferit de curierul din fața sa.

- Da, eu sunt. Vă mulțumesc. apoi plătește curierul

Se îndreaptă spre apartament, și lasă pachetul pe noptieră. Scoate din buzunar o cutiuță și o pune deasupra pachetului.

---

14 Aprilie 2001
5:20 p.m.
LICEUL LUCAS CRANACH - WITTENBERG

- Vă asigur, domnule. Sunt unchiul ei.
- În regulă, domnule Brook. Aici este numărul de contact, la fel și adresa.
- Vă mulțumesc. O zi bună!

Iese din nou în oraș, de data aceasta cu mașina, căutând adresa primită de la liceu.

Se plimbă lent de-a lungul străzii cu foaia în mâna stângă și cea dreaptă pe volan, uitându-se în stânga și în dreapta după numărul 21.

- Aici e! exclamă entuziasmat. Lutherstand, numărul 21.

Oprește mașina nu foarte departe, cât să vadă foarte bine micuța casă. Venind cu mașina îi oferea protecție pentru ca ceea ce plănuise să iasă perfect. Fără să vrea vede la fereastră silueta suplă a proprietarei , stând cu spatele , care se pare că se schimba de haine. Dă tricoul jos, dar nu înainte să tragă jaluzelele sale de un violet ademenitor. Thomas schițează oftică și apoi un zâmbet isteț. După care pornește din nou spre apartamentul lui ce nu se afla la foarte mare distanță.

---

14 Aprilie 2001
10:40 p.m.
APARTAMENTUL LUI THOMAS - LA INTRARE

Thomas se întâlnește la ușa camerei de hotel cu un curier, ce îi aduce comanda spusă lui Cameron în parc la telefon.

- Oh, ce bine. Au ajuns! Perfect.

- Mult succes!

- Chiar mi-ar ajuta. Poftim plata, și bacșiș.

Curierul pleacă, iar Thomas intră în apartament. Scoate apoi o foaie de hârtie pe care o așează într-un plic, și-l adaugă și pe acesta planului său.

Urcă totul în mașină, apoi pornește spre casa lui Chaterine.

---

14 Aprilie 2001
ACELAȘI ORĂȘEL MICUȚ - GERMANIA
11:00 p.m.
ACASĂ LA CHATERINE

- Mi-am ales o zi perfectă să nu-mi găsesc peria de par. Unde o fi?

Se aude dintr-o dată soneria. Se duce furioasă să deschidă ușa, fără să privească înainte și strigând:

- Mă grăbesc să plec la școală. dar vrând să trântească ușa, ridică privirea și rămâne uimită.

- E sâmbătă, prințeso. Și aproape de miezul nopții.

- N-ai auzit de activități extrașcolare? Ce faci aici? Mai e o ora.

- La mulți ani! adăugă Thomas.

Acesta privește fața lui Chaterine care încă ținea gura întredeschisă și ochii mari ațintiți spre singurul și unicul cadou primit vreodată de ziua ei.

- Ăsta-i cadoul meu pentru ziua ta, deși e mâine. Un crin pentru fiecare 10 ani ai tăi, și un alt crin, acesta alb, pentru ziua de azi, și aici în cutie, un vin bun, însă nu atât de vechi ca tine. Vânzătoarea m-a crezut nebun când am cerut cel mai apropriat vin de 1170, dar a meritat.

- Păi chiar ești nebun. Nici nu știu ce s-să spun. Mulțumesc, dar chiar nu trebuia. și-și ia buchetul, mirosind atentă să nu-și murdărească nasul de polen și citind din plicul pus între crini, rostind cu greu cuvintele din cauza emoțiilor.

- Ba da, trebuia. și Thomas își îndreaptă privirea către ochii ei de un verde pătrunzător, apoi la zâmbetul de pe fața sa, simțind în interior acei... acei...

„Fluturași?” Cuvintele ei însă îl readuc la realitate:

- Intră! Trebuie să sărbătorim, așa-i?

Au petrecut, așadar timp de o oră întreagă, povestind și lămurind micile mărunțișuri ce le bântuiau gândurile, însă niciunul nu a pătruns în esența sufletului său.

---

15 Aprilie 2001 - DUMINICĂ
00:05 p.m.
ÎN SUFRAGERIA CASEI LUI CHATERINE

Se aud râsete înfundate. Pe o canapea, Chaterine și Thomas discută cum a reușit el să îi afle adresa dându-se drept unchiul ei, Caterine apreciind prin râs fapta lui.

- E prima oară când te văd râzând. îi mărturisește tânărul dintr-o dată. Ar trebui s-o mai faci.

Chaterine se rușinează, apoi rapid schimbă subiectul.

- De unde știai că-mi plac crinii?

- Păi, acum câteva zile când ți-ai lăsat geanta pe stradă și-ți căutam carnetul sau orice altceva să pot da de tine, am văzut pe toate coperțile caietelor desenați crini, și m-am gândit că-ti plac foarte mult.

- Așa e. E o poveste lungă legată de crini.

- Spune-o.

- Poate altădată. Ar trebui să plecăm, e trecut de miezul nopții.

Thomas o trage de braț, bägă mâna sub sacou în buzunarul ascuns și scoase o cutiuță mică. Chaterine se încruntă și făcu ochii mari de curiozitate, întrebând parcă: „Ce este?”. Deschise ușor cutiuța și observă un lănțișor cu inițiala „C”. Fata nu scoase nici un cuvânt, ci-l lăsă pe Thomas să i-l pună la gât. Apoi, privindu-se cum îi venea, sări și-l îmbrățișă strâns pe Thomas, în semn de sinceră recunoștință.

- La mulți ani, oficial. adăugă acesta.

Capitolul 5
*
- ÎNCEPUT DE CĂLĂTORIE -

15 Aprilie 2001
WITTENBERG - GERMANIA
00:10 a.m.
ÎN FAȚA CASEI LUI CHATERINE

Chaterine şi-a urcat bagajul în mașină. Din spate o doamnă în vârstă, cea pe care Chaterine o „rugase” să aibă grijă de casă, le făcea cu mâna în semn de „la revedere”. Thomas curios o întreabă:

- Ești sigură că ai luat tot? Ai doar un rucsac.

- Strictul necesar.

- Cum consideri tu. Plecăm?

- Plecăm!

Drumul urma să fie unul lung, iar acum Thomas nici că se mai gândea la vacanță. Avea un interes nebun și bizar să afle mai multe și să petreacă timp cu această fată.

Aproape de granița Germaniei, Thomas și-a amintit să o întrebe pe Chaterine:

- Hei, Chaterine. Îmi spui acum despre motivul pentru care îți plac crinii?

- Neah, o să te plictisești...

- Nu cred că ceva ce ține de persoana ta m-ar putea plictisi vreodată. Pur și simpla ta existență e ceva uimitor și supranatural.

- Păi, s-a întâmplat la șaisprezece ani, cam la 2 luni de întâmplările povestite deja. Gerald se întorsese de mult din călătoria sa și imediat ce a

ajuns s-a interesat de mine. M-am bucurat să-l revăd, dar încă exista acea nesiguranță și ezitare pentru că până la urmă nu ne cunoșteam aproape deloc, iar încrederea se câștiga greu pentru mine atunci. M-a convins, deci, într-o zi să cobor de pe balconul meu și să mergem să ne plimbăm. Vorbeam mult cu el când ne vedeam și așa începusem să mă îndrăgostesc de el. Era foarte șarmant și ceea ce avea să facă depășea așteptările mele.

---------*---------

<u>6 Septembrie</u> 1186
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
10:00 p.m.
ÎMPREJURIMILE ORAȘULUI

Se plimbaseră peste tot ore întregi, până seara târziu. Apoi a dus-o într-un final într-un foișor de lemn. Acesta părea nou. Lemnul lucea, iar în aer încă se simțea miros de lac. I-a luat mâna într-a sa și a întrebat-o:

- Draga mea, Chaterine. Ai vrea să dansăm?

- Aici? Acum? Fără muzică? E și cam târziu...

- Niciodată nu e prea târziu pentru iubire și pentru a petrece timpul împreună.

- Prea bine, atunci. Gerald... chicotește și face o reverență cu rochia ca într-un joc de copii ce imită balurile tinerești.

- Chaterine... luându-i din nou mâna, sărutând-o..

Dansau lent împreună. Se uita adânc în ochii ei și la fel și ea în ai lui.

*

- Acel albastru aprins nici acum nu-l pot uita. mărturisește ea. Te făcea să visezi! Chiar și noaptea ochii săi își păstrau strălucirea caldă. Timpul stătea parcă în loc, iar îndrăzneala sa mă atrăgea pe cât mai mult timp petreceam cu el.

*

S-au oprit apoi. Gerald s-a îndreptat spre ea, trăgând-o de mână până în spatele foișorului, iar acolo, în pământ era un crin:

- Acest crin o să fie simbolul dragostei mele pe care ți-o port. A fost vrăjit de o anume Valdia. Cât timp el nu se v-a ofili, la fel și dragostea noastră v-a rămâne trează și dăruită numai nouă. Jumătate de petale sunt ale tale, cealaltă jumătate e a mea. Am decis că e bine să-l plantez aici, așa că iată-l. Înflorind și înmulțindu-se ca dragostea noastră să dăinuiască mereu.

- E minunat, Gerald! a spus-o, însă numai în gând.

- Îmi place să cred că simți la fel pentru mine. De altfel, crinul e încă în picioare. Eu unul ştiu că vreau să fiu numai cu tine.

*

Atunci mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat prima dată. Mi-a cuprins talia și i-am răspuns la sărut, simțind cum fluturașii se alergau în stomacul meu, dansând. Nu credeam că cineva putea face ceva atât de special pentru mine, astfel că prezența lui Gerald în viața mea urma să însemne enorm de mult!

*

- Și asta e toată povestea. Acum desenez crini oriunde, în speranța că mai are vreo importanță pentru noi, că dragostea încă nu s-a ofilit cu trecerea timpului.

- Încă îl iubești?

- E greu să spun asta, având în vedere că de 800 de ani n-am mai avut parte de el, dar cred că da. Mă gândesc zilnic la el.

- Îmi pare rău. Cum a murit?

La auzul acelei întrebări, Chaterine se înroșise toată. I se părea că soarta o încearcă și că întrebarea venea cu ofensă, amintindu-i întâmplarea tragică. În următoarele secunde la gâtul lui Thomas se afla deja mâna lui Chaterine care se pregătea să-l lase fără suflare.

- Să nu - mai aduci - niciodată vorba! S-a înțeles?

- Sigur. Scuză-mă. N-am știut că te deranjează. îi răspunde speriat Thomas continuând să mențină cursul mașinii.

- Bun. și-și retrage mâna, privirea ei rămânând mult timp ațintită drept în față, ne clipind.

În ciuda furiei pe care o purta acum, o lacrimă se prelinge pe obrazul ei, apoi își întoarce lent fața spre fereastra mașinii, departe de privirea lui. În scurt timp adoarme, iar Thomas oprește mașina spre a lua o gură de aer la răsăritul soarelui.

După ce-și dezmorțește picioarele, se apleacă peste scaunul mașinii și o acoperă pe Chaterine cu o pătură. Aceasta se ghemuiește bine și schițează un mic zâmbet mulțumitor.

- PERICOL -

15 Aprilie 2001
6:00 a.m.
DRUMUL SPRE FRANŢA

Chaterine se trezise de ceva timp și conducea mașina, lăsându-l pe Thomas să se odihnească. Opri mașina și se îndreptă pe jos câțiva metri spre un copac foarte vechi, uscat și cu scoarța scorojită de vreme. Rupse o bucată cât palma din scoarța copacului și o puse în rucsac. Apoi se întoarse la mașină. Văzând că Thomas doarme, Chaterine se gândi să încerce ceva.

---------*---------

Thomas povestește - în vis

Mă aflu într-un loc străin. Tot ce se vede este o clădire uriașă asemenea unei biserici vechi, și o pădure undeva nu la foarte mare distanță. Mă îndrept către intrare, unde o fată blondă, întoarsă cu spatele, discută cu un călugăr. Oare să fie Chaterine?

- Am înțeles, călugăre Pascal. Aveți dreptate. spune fata. Vocea era aceeași ca a ei.

- Altădată să nu se mai repete, îi spune blând bătrânul, e păcat să suferi atât din nimic.

Fata se întoarce. Da, este Chaterine, însă la vârsta de șaisprezece ani. Își ia la revedere de la călugăr, strângându-l în brațe, apoi pleacă. Nu la mare depărtare se zărește un băiat înalt, șaten și cu ochi albaștri. Pare că-și aranjase întâlnire cu Chaterine. Mă apropii de ei, însă prezența mea parcă n-ar exista. Pot decât să aud și observ.

- Ce dor mi-a fost de tine. și o sărută lung. Inima parcă mă înțeapă și un nod mi se pune în gât.

- Mergem? întreabă ea, arcuindu-și brațul ca el să o poată lua ceremonios.

- Desigur. Părinții mei au să te adore.

- Ești sigur de asta? Rochia îmi vine bine?

- Arăți superb, Chaterine. Nu te agita din atât.

- Călugărul Pascal a spus același lucru. și-și lasă relaxată capul pe umărul acestuia.

„El trebuie să fie Gerald.”

Chaterine a luat cina la el acasă, iar apoi în bezna nopții și pe ploaie se întoarce acasă, dar intrând pe fereastră. Părinții ei par că se ceartă.

- Of, nu din nou. își spune Chaterine cu voce tare. Aș fi vrut ca Rose să fie acasă. Dar bine că te am pe tine. și scoate de sub covor un caiet, asemenea unei agende. Mă apropii de ea pe scaun și observ că începe prin a scrie cu pana înmuiată data de 18 Iunie 1189 și „Dragă jurnalule,” Ar trebui să nu citesc, însă curiozitatea e uriașă.

„Astă seară Gerald m-a prezentat părinţilor săi, iar aceştia au fost încântaţi să mă cunoască. M-am simțit așa bine... Tata și mama iar se ceartă. Se pare că boala tatei se agravează și doctorul n-a găsit încă un remediu. Spune că este legat de creier și nu de vreo boală a corpului. Sper că într-o zi o să-și revină și să fim și noi o familie normală. Cât despre mine, tot la fel de îndurerată. Numai Gerald ce-mi face zilele mai frumoase, mai pline de speranță. Fără el n-aș exista. El mă iubește așa cum n-o face nimeni și de mai bine de trei ani de când ne știm viața mea a prins culoare. În sfârșit zâmbesc sincer.”

Aparent, situația lui Chaterine în familie nu este una tocmai bună, iar fericirea și-o găsește numai în timpul petrecut cu Gerald. Asta explică multe comportamente ale ei.

Brusc, imaginea se dilată, se amestecă, iar acum simt ceea ce simțea și Chaterine de la șaisprezece ani. Într-un mod inexplicabil i-am simțit durerea, suferința anilor adusă de restul lumii și mai ales primul sentiment de dragoste ce pare a înflorii în inima ei odată cu primul sărut. Lumea ei se învârte în jurul dragostei pentru Gerald, compensând suferinței de zi cu zi.

Apoi imaginea se schimbă iar, asupra unei vremi furtunoase în care Chaterine, cu înfățișarea de nouăsprezece ani pe care o știu și eu, dar cea din era ei, aleargă plângând în pădurea de lângă biserică, ametită. Astea sunt amintirile ei?

---------*---------

Mașina nu oprise de mult timp pe marginea șoselei, iar bancheta din spate era răvășită și plină de lucrurile lui Chaterine din rucsacul răsturnat.

- Tu ai făcut asta? întrebă Thomas speriat, trezindu-se din vis.

- Da. Știi că pot face si asta. Cât ai văzut? îl întreabă panicată, gâfâind greu ca după o alergare.

- E greu de spus. Au fost imagini amestecate, neclare. Dar tu ce ai?

- Nu mi-e bine... și deschide ușa mașinii, îndreptându-se spre marginea șoselei.

- Chaterine! Ești în regulă?

- Deloc. Mi-e foame.

- Am în portbagaj niște gustări, dacă vrei...

- Nu! Îmi trebuie sânge. A trecut prea mult timp de când am luat ultima dată și mi-am uitat rezervele.

- Poți lua de la mine, dar fă să doară mai puțin ca ultima dată. iar acesta își răsuci mâneca de la cămașă.

Însă Chaterine refuză. Își îndreaptă privirea în zare, ochind un mic sat. O ia la goană, flămândă, cu gândul de a devora totul.

De pe cealaltă parte a străzii, urmărind totul, Thomas o strigă:

- Chaterine, nu!

- FOCURI DIN FURIE -

15 Aprilie 2001
7:20 a.m.
DRUMUL SPRE FRANŢA

Acum Thomas rămăsese singur. Așteptase în mașină în speranța că se va întoarce, însă de două ore tot aștepta degeaba. Porni așadar spre destinația propusă cu gândul că va da de ea pe drum. În sinea lui, Thomas se simțea vinovat că n-o oprise și totodată îl încerca un sentiment ciudat ca frica de a nu o pierde.

În schimb, Chaterine o luă spre cel mai apropriat sat, nervoasă și cu dorință de răzbunare. Așa că atacă fiecare persoană ce-i venea în cale, fără remușcări sau regrete. Sorbea lacomă din sângele fiecăruia și părea că nu se oprește. Instaura teroarea printre săteni. Astfel că la scurt timp o ceată mare se uni cu topoare, sape, chiar și arme de foc spre a o opri.

Era înconjurată de oameni. Se linse pe buze, semn că-i plăcea provocarea și era stăpână pe ea. Mulțimea se apropia în fugă, cu urlete, iar aceasta le ținea piept precum un războinic antrenat, luptând cu mâinile goale. Însă unul din săteni, în graba de a arunca cu un topor în ea, scăpă partea metalică, lama, jos, aruncând doar cu mânerul de lemn prost cioplit.

O nimeri în spate, iar Chaterine se opri speriată. Mulțimea observă slăbiciunea, așa că toți își rupseră uneltele și o atacă cu țărușii. Trei țăruși sau poate patru o străpungeau din părți diferite. Aceasta văzând pericolul în care se afla, o luă la goană dispărând misterios din fața tuturor. Se opri la o vâlcea unde, extenuată, căzu inconștientă până noaptea târziu.

Se trezește buimacă, într-un mic hambar din lemn cu poarta deschisă, legată cu mâinile la spate, de un stâlp de lemn ce susținea acoperișul din podea până-n tavan. În jurul ei nimeni, însă zeci de voci se aud de afară. Țărușii se aflau tot acolo, secând-o de putere. Se ridică în picioare cu greu și se uită în jur. Întunericul de afară scădea vizibilitatea, însă aceasta putu să observe pe o masă afară, lângă hambar, frânghie, o torță neaprinsă, benzină și un țăruș uriaș și ascuțit precum o suliță. Mai pățise așa odată. Știa unde se află, știa ce urmează și nu avea să fie deloc bine.

---------*---------

24 Decembrie 1789
2:00 p.m.
UNGARIA - la marginea unui sat maghiar.

Afară ținutul era acoperit cu zăpadă rece și umedă. Copacii negri pârâiau sub omătul greu, iar gerul se juca necontenit cu fețele îmbujorate. Frigul înțepa violent, iar Chaterine se trezi ca dintr-un somn ce parcă a ținut veacuri. Era legată de un par de lemn, într-un hambar vechi și putred. Porțile erau închise, iar ea, singură acolo, striga amenințătoare pe ungurește:

- N-aveți scăpare. O să plătiți pentru ce mi-ați făcut.

O voce bărbătească din mulțimea de afară sună proeminent:

- Tăcere, monstrule! Tu vei fi cea care va plăti pentru pagubele făcute. și porțile hambarului se deschiseră. Bărbatul stătea drept în fața ei, cu restul mulțimii în spatele lui, murmurând de zor. Apoi liniște…

- Pentru tragediile aduse satului și pentru jertfa lor, fiara să piară arzând și să vestească răzbunarea morților! apoi luă de pe măsuța alăturată lui un arc cu săgeți ascuțite de lemn. O ochi și trase cu putere în pântecul vampiriței în strigătele bucuroase ale sătenilor. Apoi alți doi luară două vase pline și vărsară lichidul pe pereții exteriori ai hambarului.

În durerea țărușului, Chaterine putu mirosi lichidul. Era gaz, iar apoi văzu căpetenia luând torța de pe aceeași masă de afară și aprinzând-o.

- Fie ca uciderea ta să le aducă pace lor pe lumea cealaltă. și aruncă torța peste pereții unși ai hambarului și închise porțile. În numai puțin de un minut, totul era în flăcări.

Chaterine se zbătea puternic, mânioasă, să scape, iar spre fericirea ei, rupsese parul putred de care era legată. Fugi spre porți, le deschise larg, și privi flămândă țăranii speriați. Cu flăcările pârâind în spatele ei, își scoase apoi biruitoare țărușul ce o străpungea, și nimeri cu țintă precisă căpetenia drept în inimă, apoi, cu zâmbet diabolic, porni să facă alte victime cu dorința de a se răzbuna…

Zăpada se înroși rapid.

---------*---------

Între timp, Thomas ajunsese în acel sat, devastat de un oarecare război. Avea o vagă bănuială că fata fusese aici.

- Mă scuzați, domnule. Dar ce s-a întâmplat aici?

- O fiară cu arătare de femeie a venit azi dimineață. Ne-a atacat sătenii și apoi a fugit speriată.

- Știți în ce direcție a apucat-o?

- Spre vâlcea, dar fiți fără griji. Au prins-o. Chiar în seara asta o vor omorî.

- Oh, vai! își spuse în gând. Unde au dus-o?

- La hambarul nou de la periferia satului. Dar vă sfătuiesc să stați la distanță.

Thomas nu stătu pe gânduri și porni disperat în recuperarea ei. Auzi zgomot de oameni de la mare depărtare și două lumini, semn că se aprinseseră focuri. O luă în acea direcție.

Chaterine se zbătea speriată să poată scăpa, însă țărușii înfipți în urma luptei o îngreunau enorm, și pe cât de tare se zbătea, pe atât de mult intrau mai mult în rănile sângerânde.

Zgomotele de afară se auzeau din ce în ce mai răsunătoare, pe semne sătenii se apropiau de hambar. Apoi se instaură o liniște bizară. Chaterine își auzea doar respirația grea, tensionată. Bătăile inimii sale creșteau, simțind pericolul. Obiectele de pe masa de afară dispăruseră. Începea... Și ea știa.

Brusc, o săgeată de lemn o străpunge de departe drept în piept. Parcă venise de nicăieri. Chaterine își simțea sfârșitul, durerea devenind de zece ori mai mare cu cât se zbătea în acele chinuri groaznice. Urletele sale de durere bucură pe săteni care începură să strige veseli și triumfători, iar poarta hambarului se închise. Asta o enerva însă pe Chaterine. Lacrimile de durere ce curgeau din ochii săi descopereau acum ochi negri de furie. Adevărate perle vii. Și precum erau ochii ei de negri, pe atât de întunecat se prelingea pe pereți și din tavan benzina. Se zbătea acum cu toate forțele să scape din strânsoare, urlând de durere și furie, reușind să rupă frânghia.

Hambarul începu să ardă bărdăuș. Cu greu, Chaterine își scoate țărușii mai mici, însă puterea n-o ajută de data asta să reușească cu cel mare. Focul ajungea rapid peste tot și ieșea fum gros înăuntru. Știa că acolo se termină. Se gândea doar la ce bine ar fi fost să o ajute cineva. Oamenii plecaseră imediat ce aruncaseră torța, lăsând acum monstrul să ardă. Dar cineva deschide porțile. Chaterine n-a mai avut însă puterea să rămână conștientă.

Chaterine deschise ochii. Nu știa dacă este vie sau moartă, dar își simțea corpul greu. Se afla în mașina lui Thomas, cu el deasupra ei bandajându-i rănile ce începeau să se vindece de la sine. Țărușii nu mai erau, iar acum Chaterine se simțea mai fericită ca niciodată că se afla lângă Thomas.

- Sunt vie? strigă speriată.

- Ești. adăugă blând Thomas. Ce s-a întâmplat acolo? dar Chaterine începuse să plângă:

- Erau o sută cred, mă prinseseră și voiau să mă omoare. Și nu mă auzea nimeni… eram singură, și mi-era frică… striga aceasta printre suspine.

- Gata. gata. Nu plânge. Ești în siguranță acum. A trecut, acum ești cu mine.

Ea se uita adânc în ochii lui, iar el aștepta o reacție. Apoi, spre surprinderea sa, i-a cuprins fața în mâinile ei subțiri și a pornit un sărutat cu o poftă nebună ce îl făcea s-o dorească și mai mult.

Buzele sale erau reci, dar moi. Sărutul ei era sălbatic, abia mai putea să respire, dar plăcut. S-a ridicat în fund și i-a cuprins gâtul masculin în sărutări, transmițându-i fiori de teamă.

- Nu te teme. îi șopti ea.

Era nebună, ceea ce a îndemnat-o să-i scoată de îndată cămașa, desfăcând rapid fiecare nasture. El nu avea de gând s-o preseze mai mult, dar vampirița l-a îndemnat sărutându-l fierbinte. Acesta flămând dar tremurând, precum un copil ce speră să nu se ardă cu mâncarea, s-a conformat și i-a scos tricoul, întinzând-o pe banchetă.

---

15 Aprilie 2001
1:20 p.m.
ÎN DRUM SPRE FRANȚA

Thomas se trezește lângă îngerul demonic, apoi se ridică spre a trece la volan, pornindu-le din nou călătoria. A lăsat-o dormind în spate, acoperind-o cu o pătură și trăgând din când în când cu ochiul la ea s-o privească cum doarme liniștită. Nu-i venea să creadă că putea ajunge așa rapid la o femeie, că o putea atinge doar după câteva zile, dar mai ales că putea iubi așa mult într-un timp așa de scurt.

Capitolul 6
*
- TREI INELE, UN DESTIN NEDORIT-

15 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
2:45 p.m.
PIAȚA ORAȘULUI

Soarele ardea încet strada nou pavată. Oamenii pășeau liniștiți în piața orașului în minunatul zgomot de păsărele ciripitoare. Parcă venea vara.

Chaterine se trezește în sfârșit. Era foarte ciufulită, ceea ce a făcut-o să-și zâmbească singură în oglinda mașinii. Ieși și ea după ce-și schimbă hainele, observând că era singură și căutându-l cu privirea pe Thomas. Acesta stătea afară la o cafenea, bându-și cafeaua fierbinte.

- Neața. Ai dormit bine? o întreabă el bine-dispus.

- Da, foarte. apoi văzând o altă ceașcă de cafea pe masă: Asta e pentru mine?

Thomas confirmă dând din cap. După ce Chaterine sorbi din cafea și observă deranjată că era amară, aceasta spuse:

- Ce mai zi de naștere… Eh, am avut mult mai rele.

- Ai ajuns în Franța cel puțin. adăugă avocatul în timp ce ea-și turna zahăr în continuu. Care e planul acum?

- Trebuie să mă întâlnesc cu o veche cunoștință. Baba Valdia dacă te interesează.

- Cât de veche e mai exact cunoștința asta?

- Chiar mai mult decât mine. și-i zâmbește cu înțeles.

În ciuda a toate cele întâmplate nu cu foarte mult timp în urmă, pentru Chaterine relația se simțea mai străină ca înainte, de parcă acea apropiere intimă i-a îndepărtat mai tare. Fata considera că este doar un sentiment temporar, dar care în esență îi distanțase și le creau conversații jenante. Însă niciunul nu regreta ce s-a întâmplat, în special Thomas care consideră actul intim o dovadă, dacă nu de iubire, măcar de atracție din partea ei.

Așa cum spunea Chaterine, baba Valdia trăia tot la Cluny, și trăia de mai bine de 1000 de ani. Nimeni nu se întreba cum reușește să trăiască atâtea secole, pentru că le era frică să întrebe. Se obișnuiseră toți cu aceasta.

Chaterine o găsi tot în aceeași căsuță bine îngrijită, dar cu neschimbatul miros bătrânesc amestecat cu parfum de vanilie ce îți înțepa violent nasul. Intrară amândoi pe ușă, apoi după paravanul roșu o găsiră pe canapea citind o carte, cel mai probabil nouă pentru că nu citise mult din ea.

- Bună, draga mea Chaterine. De când nu te-am mai văzut…

- Știu. A trecut mult timp de atunci.

- Ce tot spui, dragă. Parcă ar fi fost ieri. și începe a râde semn de bună revedere. Intrați, intrați!

- Babă Valdia, aș avea o rugăminte la tine.

- Mmm… murmură gânditoare. Și bănuiesc că are legătură cu tânărul aici de față. și se apropie de Thomas mirosindu-i îndeaproape hainele. Strâmbă din nas, apoi cu o privire vicleană, dar cu înțeles, privește pe Chaterine care se rușinează.

- Așa e. Vezi tu, nu-l pot hipnotiza sau să-i pătrund în gânduri, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat până acum. E singurul la care nu funcționează.

- Și te-ai gândit că te pot lămuri, nu? Ei bine, scumpo, am înțeles de cum ați intrat, dar nu vă pot ajuta.

- Cum? Babă Valdia, te rog. Spune-mi, este ceva în neregulă cu mine?

- Nu chiar. Nu depinde direct de mine să te ajut. Însă te pot îndruma.

- Fac orice.

- Ai scoarța? întrebă baba, în timp ce Chaterine cotrobăia în rucsac și i-o aruncă. Aceasta o prinse, o înfășură într-o pânză veche și o legă la capăt. O atârnă de perete deasupra unui ceaun mic și negru de funingine ce sfârâia deasupra unui foc.

Baba îi reaminti cum Chaterine venea la ea să-i creeze un inel nou, pentru că la fiecare 250 de ani inelul de protecție își pierdea puterea. Tot atunci, baba îi spunea că trebuie să ascundă inelul vechi într-un loc numai de ea știut pentru că va veni un moment când va avea nevoie de ele să le aibă reunite. Chaterine își amintește cu tristețe fiecare loc în care a ascuns fiecare inel, astfel că, la spusele babei Valdia, Chaterine trebuia să i le aducă.

- Fi cu băgare de seamă. Te așteaptă o călătorie periculoasă, indiferent de locul unde le-ai ascuns. au fost ultimele cuvinte ale babei, după care, împreună cu Thomas, Chaterine plecă în adunarea celor trei inele ce-i vor dezvălui răspunsurile căutate.

- Babă vicleană și nerecunoscătoare…

- Care e problema?

- Care e?! Uite-te și tu cum fumează scoarța liniștită și nepăsătoare, când sigur știe care e problema. O cunosc!

- Tare înspăimântătoare baba asta. E pe jumătate oarbă, dar vede mai bine ca oricine.

- E o nemernică, ascultă-mă pe mine. Profită de toți și de toate. Dacă n-ar fii singura vrăjitoare ce-mi poate face inelele, aș ucide-o din prima secundă.

- Așa de nervoasă ești?

- Da. Acum hai. Trebuie să ajungem pe muntele Auvergne.

- Acolo le-ai ascuns? apoi pe un tot jucăuș: Nu mă supăram dacă le ascundeai într-un bar, sau mai bine, în…

- Taci odată! îl întrerupse vocea fetei ce-i instaură fiori reci pe șira spinării. Poți fi și tu de ajutor aici și să nu te mai plângi?

Thomas o privea cu o dezamăgire evidentă în ochi. Nu-i venea să creadă că tocmai ea, fata căruia i s-a devotat, poate spune că nu este de ajutor, și mai ales se înfurie din pricina lui. Lăsă capul în jos, încruntat și trist. Chaterine continuă pe același ton autoritar :

- Toată eternitatea am fugit de vechea mea viață și mi-am lăsat inelele în cele mai semnificative locuri ca să nu uit niciodată ce mi-a creat durerea.

De altfel, păstrându-le pe teritoriile cele mai dureroase, aveam un motiv să nu mă întorc după ele, pentru că baba Valdia îmi spunea mereu că trebuie să nu ajungă nimeni la ele, nici măcar eu. Credeam că nu voi mai fi nevoită să le iau… începu ea să gesticuleze vorbind rapid. După ce mi-am incendiat casa, după ce am devenit monstrul de azi, și după ce mi-am ucis cu sânge rece iubirea vieții am aflat că am fost blestemată să trăiesc o eternitate ca să sufăr pe urma relelor făcute, impunându-mi spre alinare că de fapt trăiesc ca să-mi iau ceea ce mi-a aparținut și n-am primit. Nici acum nu știu ce trebuie să caut, ce trebuie să fac să uit totul, Acum trebuie să mă întorc pe locurile acelor dureri și să iau inelele ce mi-au…

Dar Chaterine se oprește brusc și-și îndreaptă mâna către piept. Se uită speriată asupra inimii, ca și când ar fi primit un țăruș cu putere. Thomas o prinde rapid, iar aceasta se lasă greu pe brațele sale. Privirea ei se blochează în gol, în sunetul chemărilor lui Thomas.

Își amintește de o întâmplare tragică, astfel că pe obrazul ei palid, apar două lacrimi calde, prelingându-se până pe buzele ce-i defineau gura întredeschisă.

Își reveni imediat ce Thomas a așezat-o pe o bancă alăturată, strângând-o iubitor în brațe cu putere mai-mai să-i rupă gâtul. Thomas o sfătui rugător să-i povestească ce s-a întâmplat:

---

18 August 1187
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
1:30 a.m.
CASA LUI CHATERINE

*

Era seara în care ajunsesem acasă de la Gerald. Am intrat în camera mea pe fereastră, ca să nu-mi deranjez părinții. După ce m-am schimbat de hainele ude și m-am confesat jurnalului, am auzit bătăi în lemnul patului venind din camera părinților. Inițial credeam că se petrece altceva, că doar tatăl meu avea crize mai tot timpul. Dar apoi am auzit cum lampa cu gaz a căzut și s-a spart. Am intrat în cameră și l-am văzut pe tatăl meu peste

mama, cu o pernă deasupra capului ei. O sufocase. Nu mai mișca. S-a dat jos din pat, văzându-mă, și mi-a spus că așa trebuie procedat cu străinii ce intră peste noi în casă.

- Ai înnebunit ?! Tată, era mama, ai ucis-o!

Strigam astfel la el, dar nu făcea decât să mă privească cum încercam fără rost s-o trezesc din somnul morții. N-o mai puteam avea. După un scurt moment, tata și-a revenit și și-a dat seama de fapta făcută. Dar era prea târziu. S-a pus în genunchi lângă ea și plângea cu mine. Cu dezgust și tristețe am strigat la el:

- Monstrule!

Acesta s-a uitat la mine cu ochii în lacrimi, m-a sărutat pe frunte cum n-a făcut-o niciodată, și a luat o înghițitură mare de otravă pe care o ținea ascunsă într-o ladă sub pat. În doar câteva secunde stătea la picioarele mele cu spume la gură, nu înainte să spună că-i pare rău.

Eram deci orfană din noaptea aceea. Nu știam ce se întâmpla cu mine, dacă era real sau nu, și ce aveam de făcut. Rămăsesem singură. Am stat o oră plângând și gândindu-mă ce puteam face. Să fii minor și să rămâi fără părinți era atunci moarte sigură pentru că urma să fii dus la casa de copii, unde bătaia era la ordinea zilei și unde nu puteai trăi nicidecum normal. Un exemplu îl reprezenta bineînţeles tata. Atunci major erai la douăzeci de ani la Cluny. Sora mea nu mă primea, asta nefiind deci o opțiune.

Astfel am decis că trebuia să fug departe. Nimeni nu mă putea ține pentru că din acel moment eram pe cont propriu. Dar nu puteam lăsa situația din casă astfel. Așa că am incendiat-o și am fugit, luându-mi doar câteva lucruri necesare mie.

*

---------*---------

- Și unde ai fugit? La Gerald?

- Nu. Doar am fugit... Nici el, nici Abația nu trebuia să știe… Nimeni. Dacă se afla că rămăsesem orfană, era moarte sigură. Ținea de acele principii.

- Și l-ai lăsat singur? L-ai părăsit așa ușor?

- Nu ai fi înțeles. Oricât de mult îl iubeam, oricât de înțelegător ar fi fost, legea era dură. Știam că autoritățile mă vor căuta și că Gerald și familia lui vor avea de suferit pe urma mea dacă mă duceam la ei.

- Înțeleg… Îmi pare rău.

Plecară așadar spre muntele Auvergne. Într-o micuță crăpătură, se afla o cutiuță ruginită, iar în ea inelul aproape identic cu cel ce-l purta pe deget. Însă pe drumul spre creastă…

- Atât de mult trebuie să urcăm? întrebă Thomas privind de jos muntele.

- Aș putea să merg singură, știi? Pot sări mult.

- Nu, vin cu tine. Baba aia a spus că va fi periculos. Sunt aici cu tine.

Astfel porniră amândoi, la pas. Vântul devenea mai rece cu cât urcau mai mult în altitudine, dar asta nu-i oprea. Chaterine tremura, ceea ce era neobișnuit pentru un vampir ce se presupunea că nu poate răci.

- Poftim, ia haina mea. se oferi Thomas.

- Nu tremur de frig… E ceva mai complicat. Am amintiri urâte aici.

- Cine e implicat aici?

- Gerald…

- Oh. Ai de gând să-mi povestești?

- Ceva îmi spune că vei afla la timpul oportun.

Ajunseseră în sfârșit acolo. Iar după ce Chaterine deschise cutiuța, o străpunse un fior ce o puse în genunchi lângă stâncă. Chaterine privea inelul. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât de multe amintiri îi năvăleau gândurile. Primii ei 250 de ani. Își aminti cum pe același munte îl ucise pe Gerald, în urma unor întâmplări neplăcute. Și printre râurile de lacrimi ce-i curgeau din ochii verzi, Chaterine striga disperată și incontrolabil:

- Îmi pare rău, Gerald! N-am vrut, iartă-mă. Te rog!

Thomas o privea trist și dorea s-o ajute, dar nu știa cum. Putu doar s-o întrebe:

- Chaterine, ce s-a întâmplat?

- Gerald s-a întâmplat. Eu l-am omorât, aici. striga ea înăbușind-o lacrimile din ce în ce mai mult.

Thomas rămăsese uimit, poate chiar speriat. Faptul că o iubea, deși nu era sigur, îl duceau cu gândul la un sfârșit asemănător. Cu toate că

adolescenta se arătă binevoitoare în mare parte din timpul petrecut împreună, moartea lui Gerald, așa zisul iubit al lui Chaterine, îl făceau să se gândească de două ori înainte să se încreadă în frumusețea și inteligența fetei.

Au înnoptat apoi la un hotel aproape de centrul orașului, urmând ca ziua următoare să pornească spre Abația Cluny.

-DRAGOSTEA UCIDE-

15 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
9:30 p.m.
CENTRUL ORAȘULUI - HOTELUL SAINT-ODILON

Camera era spaţioasă. Un pat de două persoane, înalt, o măsuţă cu televizor, o canapea și un mic dressing, iar pe un perete lateral era ușa ce ducea la o mică baie.

Chaterine tocmai ce ieșise de la duș, acoperită toată în prosoape, când Thomas, privind în jos de pe pat, a întrebat-o:

- Ce s-a întâmplat azi pe munte… E adevărat? L-ai ucis?

Chaterine nu răspunse, deși-l auzise. Se îndreptă spre marginea patului, luându-și rucsacul unde avea hainele și cele trebuitoare, apoi se întoarse din nou în baie. Thomas, care ridicase privirea din podea, o urmărea admirator. I se părea că nu mai văzuse picioare atât de frumoase, nici chiar la Sindy, secretara sa. Umerii îi păreau așa fini încât simți o dorință s-o cuprindă de la spate, atingându-i cu palmele fiecare umăr. Apoi dispăru din nou după ușă, lăsând-o întredeschisă.

- Știi, n-am vrut să te întreb acolo. Am observat cât de tare te durea, așa că m-am gândit că nu ar fi fost momentul potrivit. Dar a trecut ceva timp de atunci și mă gândeam că poate acum ai să-mi povestești.

Aceeași tăcere din partea ei. Continua să se îmbrace. Thomas îi reaminti de condiția pusă când a decis s-o ajute, dar Chaterine tot tăcută rămăsese. Își aduse rucsacul înapoi în cameră și așeză pe canapea o pernă din pat și o pătură luată din dulap și se puse să doarmă.

- Nu vrei să dormi în pat?

- Nu și dacă ești tu acolo.

Thomas se simți dezamăgit. Cu aproape o zi în urmă cei doi petrecură înfierbântați în mașină, iar acum ea nu voia să doarmă lângă el. Oare chiar așa de rău să o fi supărat? Thomas nu-și amintea ca vreodată vreo fată să fi refuzat o noapte cu el într-un pat. Atitudinea lui Chaterine, pe cât de mult îi aducea dezamăgire de sine, îi furtuna inima de bătăi și o dorea mai mult.

- Pot să dorm eu pe canapea, și tu în pat.

- Nu, mulțumesc. Deja mi-am găsit locul.

Thomas vru să întrebe dacă era sigură de alegerea făcută, însă o văzu irascibilă și consideră intuitiv un „da” ca răspuns.

- Noapte bună, Chaterine. dar fata nu-i răspunse. Căzu într-o visare profundă.

---------*---------

24 August 1189
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
1:00 a.m.
ABAȚIA CLUNY - AMINTIRE ÎN VISUL LUI CHATERINE

*

Am intrat pe ușa Abației, făcându-mi-se dintr-o dată rău. Poate era de la faptul că ploua, sau doar schimbarea necunoscută îmi producea asta. Mă mistuia pe interior, ca și cum voia să iasă. O controlam cu greu, dar mă țineam puternică. În fața mea apare călugărul Pascal și alți doi călugări.

- Chaterine, dragă. Tu ești. răsuflă ușurat călugărul Pascal apropiindu-se de mine. Călugării simt o prezență rea asupra Abației, trebuie să intri.

- Călugăre! În pădure, eu, eu. Era întuneric și eram singură, și... încercam eu să-i explic.

- Ia-o ușor. Ce e? Ți-e rău? mă întreabă văzând că abia stăteam pe picioare și că gemeam.

- Cred că da. și ridic privirea către el. Acesta se depărtează deodată cu ceilalți doi călugări în spatele său, speriați ca de dracul.

- Ea e! spune speriat unul dintre ei.

- Nu, ea e Chaterine. Nu-nu se poate! încerca să se convingă călugărul Pascal.

- Mi-e foarte sete, călugărule. Ce se întâmplă cu mine?

Cei doi călugări din spatele lui Pascal își fac reciproc un semn aprobator din cap, iar unul vine către mine.

- Ușor, fetițo! îmi spune cel de-al doilea. Totul o să fie bine. Se apropia din ce în ce mai mult, scoțând la timpul oportun un țăruș de lemn.

Atunci ceva a luat-o razna în mine. Simțeam cum totul se amplifica și pierdeam controlul. Simțeam frică, teamă de moarte. M-am ridicat de jos și am apucat cu o viteză supranaturală pe călugăr de braț, făcându-l să scape țărușul. Aparent puterea mea era înzecit mai mare. Când a căzut țărușul ascuțit, acesta s-a înfipt în piciorul meu. Am început să simt cum parcă îmi ardea pielea rapid, iar apoi am scos un urlet îngrozitor, manifestându-se atunci o uriașă furie. N-am stat pe gânduri și i-am sucit capul călugărului de lângă mine, lăsându-l apoi să cadă. M-am îndreptat cu aceeași viteză nepământeană către celălalt ce dădea să fugă, prinzându-l de la spate și mușcându-i gâtul. Setea începea să dispară, apoi apărea din nou din ce în ce mai puternică. Îmi pierdusem total controlul. Acționam conform acelor instincte străine ce mă dominau. Până să-mi dau seama, călugărul cade secat de tot ce însemna viață. Am întors privirea spre una din oglinzi, privindu-mă. Arătam a fiară, cu sângele picurându-mi pe bărbie în jos. Tot în reflecția oglinzii, călugărul Pascal se uita cu groază în jurul lui, apoi la mine și din nou în jur. M-am întors.

- Călugăre Pascal. Ce.. ce am făcut? Nu știu ce se petrece cu mine.

- Nu te apropria, Chaterine. Pleacă acum și nu te mai întoarce!

- Dar... Asta a fost mereu casa mea. Tu mi-ești ca părinte și ...

- Nu, Chaterine! mă întrerupe păstrând aceeași teamă. Casa și părinții tăi s-au dus de mult, în flăcări. La fel și tu. Nu mai ești aceeași Chaterine.

Mă deplasez mai aproape de acesta, uitându-mă în ochii lui miloși. Știa că mai sunt acolo. Știam și eu, dar nu voiam să revin. Într-un mod ciudat mă simțeam bine, puternică, nemuritoare.

- Nu știu cum așa ceva e posibil. Iertați-mă, călugăre. și-l îmbrățișez.

- Iartă-mă și tu, Chaterine. și surprinzător mie, înfige un țăruș în pieptul meu, aproape spre a-mi străpunge inima. Cad pe podeaua udă și murdară, încercând să mi-l scot. Eram speriată așa de tare, simțeam aceeași teamă ca în seara când m-am spânzurat.

Călugărul Pascal vine mai aproape și se apleacă spre mine, cu lacrimi în ochi. Îmi șoptește apoi la ureche: „Păcatele să-ți fie iertate, fata mea.”

Aceeași arsură a țărușului, aceeași durere de cap la intrarea în Abație și setea de sânge circulau rapid prin tot corpul. Am deschis ochii și i-am spus: „Moşneag nătâng!” Și mi-am scos țărușul înfigându-i-l în gât. Mă simțeam fără regrete, fără milă și totodată rea. Am plecat apoi în căutare de hrană pentru că se părea că nu-mi ajunsese, dar nu înainte să ascund cadavrele.

---

16 Aprilie 2001 - LUNI
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
1:00 a.m.
CENTRUL ORAȘULUI - HOTELUL SAINT-ODILON

Chaterine se trezi din vis speriată și cu lacrimi în ochi. Se ridică și se puse șezând pe marginea canapelei. Rostise un sincer:

- Îmi pare nespus de rău…

Stătuse în întuneric câteva minute bune. Poate gândise, poate se plimbă singură prin cameră.

Respiră ușurată acum și întoarse capul la dreapta, unde observă patul unde dormea Thomas. Își luă perna în brațe și o puse pe partea neocupată de pat, apoi se așeză și ea sub plapumă, lângă Thomas. Acesta dormea cu spatele la ea, iar Chaterine spera că poate se întoarce și o va lua în brațe. Dar adormi singură cu spatele la el.

Dormi așa poate vreo patru ore, afară începând să se lumineze de ziuă, când deschise lent ochii și simți cum brațul lui Thomas se pune peste ea într-o îmbrățișare. Chaterine zâmbi, și se gudură sub brațul acestuia mulțumită, iar Thomas parcă treaz o strânse mai tare la piept.

- Mai bine așa? întrebă Thomas.

Pe Chaterine n-o surprinse faptul că el era treaz.

- Da, mult mai bine. și se cufundă mai mult în confort lângă el. Am visat urât. Mai bine zis, mi-am amintit ceva urât.

Chaterine îi povesti ce s-a întâmplat, dezastrul de la Abație. Acum și ea parcă se ura. Thomas voia totuși să știe toată „treaba cu Gerald”, dar se simți mulțumit totuși că ea-i vorbea, însă trist că trebuia să audă un trecut așa sinistru.

- REVENIRE DUREROASĂ-

16 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
1: 20 p.m.
ABAŢIA CLUNY

Chaterine se simțea înduioșată că avea din nou șansa să revadă Abația, ce-i drept, nu la fel de bine înstărită cum o știa ea. Thomas, de asemenea, recunoscu unele locuri precum „balconul de refugiu" al lui Chaterine, intrarea, și foarte departe, pădurea. Nici acum nu știa ce se petrecuse în acea noapte când Chaterine fugea plângând, dar știa că o să afle.

- Deci, unde l-ai ascuns?

- Mhm… cred că… acolo, la balcon. Sau nu, cred că e înăuntru.

- Concentrează-te. Nu cred că l-ai fi ascuns așa la vedere, mai ales știind că asta o să devină ruină.

- Cred că mă lasă memoria… spuse degajată și dezinteresată.

- Eu nu aș prea crede asta.

Thomas bănuia. Într-adevăr, Chaterine știa prea bine unde era inelul, însă nu voia să-i spună, sau cel puțin nu voia să descopere ceea ce se ascundea odată cu inelul. Crezând că dacă va pleca de lângă ea aceasta va lua inelul singură, porni în împrejurimi.

La o depărtare considerabilă, Thomas zări un foișor în ruină, dar se puteau recunoaște fosta fundație și un stâlp susținător. Se aproprie de el. Încerca să își amintească de ce i se părea important, apoi găsi răspunsul: Chaterine şi crinul.

Dădu un ocol foișorului cu speranța de a găsi crinul. Nu știa chiar de ce voia să-l găsească. Doar simțea nevoia să o facă. Și-l găsi. Un crin alb, simplu, dar cam uscat. Avea nevoie de apă și un pământ mai sănătos.

- Aparent, crinul a continuat să trăiască, însă era pe jumătate ofilit. „Poate dacă nu-l găseam, ar fi dispărut de-a binelea." gândea Thomas, uitând că era un crin fermecat.

S-a îndreptat în fața vechiului foișor și a căutat ceva cu care putea săpa, dorind să salveze crinul. Apucă o bucată de țiglă și săpă atent în jurul

crinului, ridicându-l atent cu un mănunchi de pământ și îndreptându-se spre Abația Cluny.

În timp ce Thomas se apropia de locul unde o lăsase pe Chaterine, auzea din ce în ce mai puternic bătăi în ceva ce suna a ușă de lemn. Ocoli puțin ruina bisericii și observă cum Chaterine devora satisfăcută un biet turist. Aproape îl omorâse, când Thomas a lăsat crinul jos și s-a repezit la ea s-o oprească.

Se puse între ei doi și-i separă, strigând amenințător la Chaterine să se oprească. Însă Chaterine își întoarse privirea înspăimântătoare către Thomas, și-l apucă de umeri apropiindu-se rapid și flămândă de gâtul lui. Thomas tresări, iar pentru un moment se gândi la Gerald. Oare așa să fi sfârșit și el? Dar Chaterine se opri, căpătându-și un oarecare control. Privi cadavrul turistului, apoi se șterse atent de sângele de pe bărbie, lingându-și în același timp buzele roșii și umezi.

- Ce-a fost aia? Ce-ai făcut? întreabă Thomas speriat, cu un ton ce o făcu pe Chaterine să se rușineze.

- Mi s-a făcut din nou foame… Atâta tot.

- Atâta tot? Glumești cumva? L-ai ucis. Și aproape mă ucideai și pe mine.

- N-aș fi făcut-o.

- Eu cred că da, Chaterine. Sau vrei să-l întreb pe el? arătând spre turistul întins pe jos într-o balta de sânge ce se scurgea până sub trapa unei foste pivnițe.

- Spune-mi, ți-ar fi plăcut? Huh? Așa ai procedat și cu Gerald?

Chaterine se aproprie de el amenințătoare:

- Nu-l amesteca pe Gerald în asta!

- Oh, ba bine că da. Spune-mi, așa e? Și el a vrut să te ajute și l-ai omorât?

Chaterine se încruntă din ce în ce mai mult, iar ochii ei se înroșiră. Încerca din greu să-și stăpânească mânia.

- Așa e, nu? Nici măcar nu mai știu cine ești… De fapt, am știut eu vreodată? Iisuse, nici nu știu de ce te ajut măcar. Ești un monstru cu sânge

rece, egoist, pus pe ucis. Ești o criminală!

- Ba nu sunt! și-l împinse dintr-o singură lovitură în piept la aproape doi metri depărtare.

Thomas se ridică înspăimântat și tuși, căutând să-și recapete respirația. Chaterine se apropie de el, iar când să se pregătească să sară la atac, dădu cu piciorul în crinul scăpat de Thomas pe jos. Îl privi preț de câteva secunde și-l recunoscu. Se opri deodată, însă vocea lui Thomas o trezi din visare.

- Nici nu știu de ce te ajut. Poate pentru că îmi păsa, poate pentru că vedeam ceva frumos la tine, în ciuda aparențelor. Poate pentru că te iubesc. Sau cel puțin o făceam… și plecă la mașină, ținându-și strâns brațul rănit pe care aterizase.

Chaterine rămăsese blocată în același loc, privind în gol și răsunându-i în cap vocea lui Thomas: „Poate pentru că te iubesc.”

Surprinsă, își aminti scopul venirii ei acolo: să recupereze cel de-al doilea inel. În același loc unde sângele proaspetei victime se scurgea, se găsea o trapă de lemn, veche, unde Chaterine își ascunsese inelul. Însă dacă o deschideai, trapa nu dezvăluia decât un zid de cărămidă, o fundătură mai exact. Chaterine, de altfel, trăise destul de mult la Abație, astfel că știa toate ascunzătorile construite. Chaterine băgă mâna printr-o crăpătură în lateral, ținând loc de mâner, și astfel mută zidul ca pe o ușă, descoperind un tunel spre o peșteră.

Chaterine păși sfioasă și găsi într-adevăr inelul. Ceea ce nu voia însă să vadă Thomas era cadavrul călugărului Pascal, devenind acum schelete. Acesta ținea cutiuța cu inelul între cele două mâini, iar Chaterine apucă să o tragă. Însă atingând cutiuța, apăru în mintea sa o viziune, amintirea momentului cu pricina.

---

27 Octombrie 1687
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
8:00 a.m.
PIVNIȚA ASCUNSĂ A ABAȚIEI CLUNY

Trecuseră 500 de ani de când Chaterine devenise vampir. După ce a căpătat ce-l de-al treilea inel creat de baba Valdia, trebuia să-l ascundă pe cel vechi. Cum primul inel l-a ascuns într-un loc ce-i amintea o crimă făcută, socoti că și acesta să desemneze aceeași teamă și să se ferească de locul ales. Își aminti astfel de noaptea ploioasă și rece în care a ucis trei călugări, dintre care și dragul său Pascal.

Merse aproape de spatele Abației unde-și aminti precis trapa ce ducea la locul unde ascunsese cadavrele acelei nopți. Intră și se aproprie de scheletele călugărului ce odinioară i-a ținut loc de tată. Păstră un moment de reculegere, apoi îi cuprinse brațele scheletice ce stăteau pe piept încrucișate unul peste celălalt. Ridicându-i unul din brațe, așeză cutiuța cu inelul în palma de pe piept, și coborî iarăși brațul peste cutie formând astfel o protecție osoasă și înfricoșătoare.

Dar când vru să ia mâna de pe cutia așezată, în minte îi reveniră fețele speriate ale călugărilor ce o atacaseră. Țipete și sunete de picuri de sânge. Și-l aminti pe călugărul Pascal care până și în ultimul moment a-l vieții sale a continuat să-i zâmbească cu dragoste, și care a iubit-o până la sfârșit, în ciuda țărușului înfipt.

Chaterine se întoarse cu spatele la tot ce-i aminte de trecutul oribil și porni grăbită spre ieșirea din pivniță. Aruncă o ultimă privire asupra scheletelor, și-i părea că parcă ar mișca. Păreau a cere ajutor, a-și căuta dreptatea și liniștea. Dar Chaterine nu mai avu putere să rămână, și lăsându-și ceilalți 250 de ani în urmă, porni să-și continue călătoria prin eternitatea crudă.

---

16 Aprilie 2001
ORAŞUL CLUNY - FRANȚA
2:00 p.m.
PIVNIȚA ASCUNSĂ A ABAȚIEI CLUNY

Chaterine retrăia îndurerată amintirea călugărilor, iar acum îi revedea din nou. Vru doar să ia cutiuța și să plece, însă când o deschise observă șocant că inelul nu era acolo. Ba mai mult, într-un mod de necrezut, inelul ei se afla pe degetul călugărului. Întrebările îi bântuiau capul, da mai presus

de atât Chaterine era speriată pentru prima dată de ceva ce se arăta paranormal.

Se repezi asupra inelului și-l scoase de pe deget, dar mâna osoasă i-o cuprinse pe a ei și o trase înapoi.

- Dă-mi drumul! și îl lovi cu cealaltă mână. Scheletul se ridică rapid de pe patul de piatră, iar ceilalți doi schelești din depărtare executară aceeași mișcare în mod simultan. Se apropiară de ea mormăind și mișcându-se haotic. Chaterine simți cum mâna unuia îi străpunse pieptul și-i strângea inima cu putere, apoi i-o scoase. Năucită de lacrimi de frică și durere, Chaterine căzu sleită de puteri pe podeaua de piatră rece, privind neclar și în ceață cum sângele se adună în jurul ei, înecând-o.

Între timp, Thomas se clătina rapid să ajungă la mașina parcată în apropiere și văzu rucsacul lui Chaterine. Hotărî că trebuie să i-l înapoieze pentru că avea de gând să plece din nou în Germania să-și continue vacanța pentru care a venit. Întorcându-se în spatele Abației, văzu crinul pe jos, neridicat, iar lângă el trapa de lemn murdară de sânge deschisă spre un tunel. Intră.

- Chaterine, ți-am adus rucsacul. Mă întorc la Wittenberg. Chaterine?

Thomas o zări pe jos, cu cutia în mână. Nu avea urme de răni , ceea ce însemna că leșinase iarăși la fel cum se mai întâmplase în apartamentul său încercând să-l constrângă. O ridică ușor și îi dădu câteva palme să-și revină. Chaterine deschise ochii și inspiră adânc aerul cu sunete puternice, ca și când ar fi uitat să respire. Se puse pe picioarele sale, apoi își verifică temătoare pieptul. Nu pățise nimic din ceea ce își imaginase cu scheletele. Erau încă nemișcate, iar inelul se afla în cutiuță.

- Credeam că am murit. Mă atacaseră.

- Cine? Cine te-a atacat?

- Ei. și arătă spre grămezile de oase.

- Scheletele? Cred că începi să halucinezi. Ești bine, în viață spre deosebire de ei. Asta nu voiai să aflu? Unde ai ascuns cadavrele?

- În mare parte. Îmi pare rău pentru mai devreme.

- Mă întorc, Chaterine. Asta a fost ultima oară când te-am ajutat. Nu vreau să ajung ca… ei. spuse privind în jur.

- Crede-mă, nu ți-aș fi făcut rău. Cu excepția acelei lovituri de care-mi pare sincer rău. Dacă eram așa un monstru cum spui tu, n-ai mai fi fost de mult în viață.

- Un monstru e un monstru chiar dacă nu-mi face mie rău. Alții au murit, și cred că sunt mulți. Exemple sunt destule. Nu știu ce i-ai făcut lui Gerald, cum a murit, dar știu că nu vreau să ajung și eu la fel. Plec și ți-aș sugera să nu mă cauți. și-i aruncă brutal rucsacul pe care-l prinde cu două mâini.

- Am nevoie de tine…

- Nu Chaterine, nu ai. Și nici eu nu am.

Chaterine meditează preț de câteva secunde, apoi spune:

- Așa e. A vrut să mă ajute… L-am respins pentru că nu aveam controlul necesar să rezist setei de sânge, controlul de a gândi limpede.

- Ce s-a întâmplat mai exact?

Chaterine povesti întâmplarea în doar două minute, rezumând și trecând peste detaliile esențiale. Cu cât asculta mai mult, cu atât Thomas se îngrozea mai tare și își hrănea spaima.

- Groaznic. Ești într-adevăr un monstru fără inimă. Și eu care credeam că te iubesc… Că tu mă iubești. și cu fiori în tot corpul, îngrozit, Thomas se întoarse cu spatele și plecă grăbit.

- Ai dreptate. Ar trebui să pleci… Nu ești în siguranță. apoi în gând: „Oricât de mult și eu te iubesc…”

Chaterine îl privea pe Thomas cum se depărta de ea, apoi privi lung timp crinul de jos. Îl luă și se îndreptă apoi spre ultima destinație a inelului.

- ADEVĂRUL -

16 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
7:00 p.m.
CIMITIRUL ORAȘULUI CLUNY

Amurgul trebuia să sosească și să acopere orașul cu întuneric. Chaterine petrecuse restul dup-amiezi plimbându-se, vizitând locurile copilăriei și gândindu-se la cele petrecute. Pusese crinul în ghiveci și-l îngrijise, așteptând să-și revină. Nu o mai preocupa amintirile urâte, nici măcar regretele nu mai păreau regrete. Simțea un fel de vindecare, dar îi era frică să și-o recunoască, de teamă să nu dispară. Preocuparea ei zbura la Thomas. La ce folos trecutul când prezentul e cel ce trebuie să primească atenție? Dacă s-ar controla mai mult și s-ar implica în modelarea vieții prezente, n-ar mai repeta trecutul.

- Trebuie să învăț din trecut, nu să-l retrăiesc.

Și cu aceste gânduri limpezi porni să ia al treilea inel, cel pe care-l ascunsese la mormântul lui Gerald.

Cimitirul părea gol. Într-adevăr liniște ca de mormânt. Vântul de seară începea să bată domol, iar cerul fumuriu prevestea ploaie. Chaterine se aproprie de mormântul lui Gerald care se afla în capătul cimitirului, într-un loc privilegiat deoarece Chaterine constrânse secole la rând responsabilii să păstreze mormântul. Acum era acolo, unde piatra funerară încă îi mai păstra poza ruginie. Se puse în genunchi și așeză ghiveciul ce acum ținea crinul lor etern. După un copac, Thomas o privea. Știa ultima destinație a ei, și se gândi să plece după ea pentru că știa că în adâncul lui se petrece ceva frumos și n-o putea pierde.

În memoria ei însă, apăru din nou o viziune ce-i amintea de noaptea în care l-a ucis pe Gerald, și cu voce tare începu să-i vorbească mormântului.

- Știi, n-am vrut niciodată să se întâmple asta. Te iubeam mai mult decât orice pe lume, și chiar tu o știai. După ce ai aflat unde mă aflu, că

trăiesc… apoi m-ai urmărit până pe munte… Nu eram eu, și mă simțeam periculoasă.

---------*---------

24 August 1189
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
1:45 a.m.
BISERICA ABAȚIEI CLUNY

Ploua greu. Chaterine tocmai își terminase masacrul în Abație, când Gerald ajunsese și el acolo, apucând să privească cum Chaterine târa ultimul cadavru spre pivnița ascunsă. O urmări îndeaproape și văzând că se mai aflau alte două cadavre, Gerald interveni:

- Chaterine! Tu eşti?

- Gerald?

Observând sângele ce se scurgea pe bărbia ei în jos, Gerald întrebă șocat:

- I-ai omorât? Dar de ce?

- Trebuie să pleci, Gerald. Te rog!

- N-am să te las singură în asta. Uite, putem rezolva asta.

- Nu! Pleacă! Te voi răni și pe tine.

- Nu, Chaterine. N-ai s-o faci. Ne iubim.

- Lasă-mă singură! se răsti Chaterine apoi alergă prin pădure cu Gerald în spatele ei.

Trecea rapid printre copaci, cu Gerald în urma sa, până ce traversară întreaga pădure. Gerald o urmări prin întunericul nopții până la ieșirea din pădure.

- Chaterine! Oprește-te! Ploaia se întețește, nu poți sta afară pe o vreme ca asta.

- Pleacă, nu ești în siguranță cu mine. Nu vreau să te rănesc.

- Și n-o vei face. Unde e fata mea iubitoare, fata mea bună și blândă?

- A dispărut odată cu durerea și suferința ei, dar nu s-a mai întors cu trupul. A devenit un monstru, și acum trebuie să-l fac să plece.

- Ce vrei să spui?

- O să mă arunc din cel mai înalt punct cunoscut de mine. apoi cu o viteză nefirească, dispare, lăsându-l pe Gerald singur și confuz.

Tânărul se gândi la cele spuse de fată, apoi pricepu că este vorba de muntele Auvergne, singurul loc pe care Chaterine apucase să-l întâlnească în una din întâlnirile cu Gerald. Porni grăbit spre casă de unde luă trăsura părinților săi și prin ploaie a luat-o la goană spre munte. Drumul a durat ore bune, iar bezna nopții făcea situația mai dificilă, însă Gerald o zări pe creastă și alergă spre ea. Aici ploaia începuse să dispară, iar vântul era din ce în ce mai periculos și rece. Chaterine stătea jos, gânditoare, iar când Gerald apăruse în spatele ei, întoarse capul furioasă și se ridică.

- Ți-am spus să mă lași în pace! De ce ai venit?

- Pentru că te iubesc, Chaterine. Te pot ajuta. Baba Valdia poate, ți-am mai spus.

- Nu înțelegi. Nu poți, nimeni nu poate. Daca rămâi o să pățești precum călugării. Nu vreau să se întâm… dar Chaterine se oprește brusc mișcată de o durere nestăpânită a colților.

Aceștia creșteau vizibil. Se ghemuise rapid ținându-și maxilarul cu mâna. Îngrijorat, Gerald se apropie de ea și-i puse mâinile pe umeri, vrând s-o îmbrățișeze, dar aceasta ridică rapid capul cu gura larg deschisă lăsând să se vadă colții fioroși. Ochii săi se preschimbaseră în mărgele roșii, mari, ca de foc, iar venele ochilor se înnegriseră.

- Te-am avertizat, prostuțule! și-l împinse agresiv până ce se izbi de stâncă, lăsând o crăpătură adâncă murdară de sânge.

Chaterine se aruncă asupra lui și-i cuprinse creștetul rănit, mușcând flămândă din gâtul lui, secându-l de sânge.

---------*---------

16 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
7:10 p.m.
CIMITIRUL ORAȘULUI CLUNY

- Am vrut doar să te protejez, dar ai insistat și mi-am pierdut cumpătul. Îmi pare așa de rău… plângea ea în hohote, bătând cu pumnii, destăinuindu-

i după atâtea sute de ani motivul pentru care îl ucise.

Thomas mișcat profund de această mărturisire, ieșise din spatele copacului, o cuprinse de la spate și-i oferi o îmbrățișare, iar Chaterine îl luă de asemenea în brațe, plângând la pieptul său.

În spatele lor, crinul se uscase de tot, devenind cenușă iar Chaterine ridică privirea la el și-l sărută cald și iubitor.

- Nu vreau să ți se întâmple la fel. Și nu se va întâmpla. Acum am control, nu mai sunt speriată și … cred că te iubesc.

Thomas zâmbi, apoi spuse:

- Ia inelul și să plecăm de aici.

Puternică, Chaterine ridică piatra funerară sub care se afla cutiuța, și puse celelalte inele în ea. Acum erau toate trei.

Capitolul *7*
*
- RĂSPUNSUL -

17 Aprilie 2001 - MARȚI
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
12:00 a.m.
CASA BABEI VALDIA

Răcoarea nopții se simțea în aer de ceva timp. Greierii își începuseră deja concertul nocturn. Drumurile erau puternic luminate, lăsând impresia unui oraș de aur. Se simțea un aer misterios în oraș, dar la fel de plăcut ca mirosul de scorțișoară.

În casa babei mirosul era însă neschimbat. Valdia își fuma liniștită scoarța într-o manieră veche numai de ea știută. Pe foc se afla un mic ibric de cupru cu un lichid ce mirosea familiar lui Chaterine. Fân proaspăt la fel cum avea la casa părintească, la fel cum se găsea pe câmpuri și la fel cum avea și Gerald în podul casei. Amintirea unei nopți reci de iarnă, însă care se simțea fierbinte pe pielea celor doi îndrăgostiți. Nici Thomas nu era departe cu gândul. În mirosul ce se ridica din ceaun își făcea drum amintirea veche a copilăriei petrecute la casa părinților de lângă lac. Iarba îi gâdila degetele micuțe, iar soarele aproape că-l orbea. Din casă, mama sa cu o tavă de fursecuri se îndreaptă spre măsuța din curte. Ce bine mai miroseau, și ce gust pătrunzător de ciocolată…

Baba Valdia luă cele trei inele, apoi și pe cel ce-l purta Chaterine și le dădu drumul în ibricul fierbinte. Un abur des se ridică în încăpere, iar orice miros fu de nedescifrat. Baba Valdia se aplecă peste ibric și inspiră adânc aburul cu ochii închiși. Când îi deschise apoi, erau înconjurați de un negru strident dar care dispăru în mai bine de un minut. Thomas decisese că mai bine așteaptă afară.

- Ești norocoasă, fetițo. Putea fii mai rău.

- Ce este?

- Iubire, drăguțo. Nu-mi spune că nu ți-ai dat seama până acum.

- Cum?! Nu înțeleg…

- Nu poți să-i controlezi gândurile sau deciziile pentru că dragostea nu se poate controla. Și știu că știi la ce mă refer. Ai mai pățit-o acum multe sute de ani.

- Escroaco!

Chaterine ieșise încruntată din camera babei fără să mai aștepte vreun minut.

- Ai aflat? o întreabă Thomas din ușă.

- Nu. Valdia nu spune decât aberații.

- Ce a spus mai exact?

- Nu contează. Am venit până aici degeaba. Până la urmă care ar fi problema că nu te pot constrânge. Nu e ca și cum am mai avea de-a face după ce ajungem în Wittenberg.

- Vrei să plec?

- Păi da… Eu nu mai am nevoie de tine, iar tu nu mai trebuie să afli nimic de la mine.

- Renunți așa repede la mine? întreba Thomas privind-o în ochi. Ai spus că mă iubești.

Chaterine lăsă ușor capul în jos, fără să-i mai dea vreun răspuns.

- Prea bine. Mâine plecăm. încheie Thomas, apoi o luă în față spre hotel.

Chaterine se simțea prost acum. N-ar fi vrut vreodată să-l dezamăgească, dar acum era nevoită. Știa că dacă îl îndepărtează șansa ca prezicerea babei să fie greșită ar fi fost mai mare, iar astfel nu putea repeta greșelile trecutului. Simțea că prioritățile ei trebuiau puse pe primul loc.

Pășea în urma lui fără să-și ridice privirea către el, urmărindu-i doar umbra grăbită ce se întindea pe trotuar. Era cufundată în gânduri:

- Cu Gerald a fost altfel. El era dulce și bun, generos și mă iubea mai mult ca oricine. Thomas vrea doar să își petreacă vacanța cu cât mai multe aventuri în pat și alături de sticle cu băutură scumpă. Nu poate fi la fel ca Gerald… Nu poate. Diferențele sunt vizibile. Bine, poate că ochii lui îmi amintesc de Gerald și poate că zâmbetul e la fel de dulce, dar nu. Nimic mai mult.

Așa prefera Chaterine să se consoleze, impunându-și gânduri nejustificate.

---

17 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
7:40 a.m.
HOTELUL SAINT-ODILON

- Thomas, așteaptă-mă! Thomas! strigă Chaterine după el, încercând să-și tragă pe ea perechea de pantaloni.

- Ți-am spus că la șapte jumătate trebuie să predăm camera.

- Știu, dar nu mă pot pregăti atât de rapid.

Thomas iese fără ea din apartament, predă cheia și se îndreaptă către mașina sa. În urma sa apare Chaterine cu rucsacul în spate, grăbită să-l poată prindă din urmă.

- Nu înțeleg de ce ești nervos azi, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă lași în…

Chaterine n-apucă să termine fraza că soarele o spintecă puternic. Razele parcă o biciuie, iar fata cade la pământ în urlete grozave.

- Thomas! strigă aceasta cu ultimele puteri.

Acesta se întoarce, și lăsându-și bagajele lângă mașină fuge către ea. Se apropie de corpul acesteia întins pe jos și își întinde brațele făcându-i umbră cu jacheta. Chaterine privește în sus la el, și îl vede pe Gerald făcându-i umbră cu sacoul. O lumină albă îi acoperă privirea ca un văl răcoros.

---------*---------

9 Iulie 1189
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
4:00 p.m.
LA MARGINEA PĂDURII DE LÂNGĂ ABAȚA CLUNY

Chaterine de jos, pârjolită de razele soarelui și cu lacrimi în ochi ridică privirea spre cel ce-i făcea acum umbră.

- Gerald?

- Da, iubito. Eu sunt. Ce ți sa întâmplat?

- Nu știu. Dar mă doare. Soarele. îi răspundea fata plângând și suspinând.

- Gata, gata! Sunt aici. iar Gerald o acoperi cu sacoul și rapid o duse lângă zidul abației Cluny, la umbră.

- Îți e mai bine, Chaterine?

- Da. Mulțumesc.

- Unde ai fost până acum. Mi-am făcut atâtea griji. Părintele și-a făcut și el griji, trebuie să-l anunț, va ști ce e de făcut.

Dar Chaterine îl trântește dintr-o banală mișcare a brațului înapoi jos lângă ea.

- Nu. Nu trebuie să știe nimeni. Promite-mi că nu spui nimănui, Gerald.

- Fie, promit. Dar pielea ta…

- Uite-o, se vindecă singură. Nu e minunat?

- E foarte bine, însă nu e normal.

- Nu-ți mai face atâtea griji. Nu te bucuri că suntem împreună?

- Ba sigur că da, dar nu ai dat nici un semn de câteva săptămâni. Am crezut că te-am pierdut.

- Șhh. Nu mai vorbi. Sărută-mă! și Chaterine îi cuprinde gâtul cu brațele într-o îmbrățișare, apoi îi sărută buzele. Gerald avea o vagă impresie că acest sărut seamănă cu unul de adio, date fiind și lacrimile fetei ce începuseră să-i brăzdeze din nou obrajii. Însă profită de moment și o sărută iubitor.

- Gerald, trebuie să știi ceva.

- Ascult. Lasă-mă să te ajut.

- Asta este.. Nu poți. își îndreptă ochii către ai săi, apoi poruncitor îi spuse: Trebuie să uiți că m-ai văzut azi, și să îți continui viața fără mine.

- Nu, iubito. N-aș putea.

- Cum?! Chaterine fu surprinsă că hipnoza ei nu funcționa asupra lui Gerald. Reușise de zeci de ori înainte cu fermieri și boieri. Dar încercă din nou.

- Nu, Gerald. Trebuie să mă uiți și să-ți continui viața fără mine!

- Iubito, nu-mi cere asta. Te vreau lângă mine, nu altundeva.

Mirarea fetei se amplificase. Dar acum, hotărâtă să-i ușureze viața lui Gerald, Chaterine trase aer în piept și privi ochii albaștri de lângă ea. Simți

o durere în piept și aerul îi fu tăiat într-o clipită. Leșină. Gerald, panicat, o duse într-o încăpere retrasă a abației, apoi, după apusul soarelui, o duse la casa babei Valdia, bătrâna ce-i fermecase crinul iubirii lor.

----------*----------

17 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
7:50 a.m.
ÎN FAȚA HOTELULUI SAINT-ODILON

- Gerald! strigă aceasta panicată, ridicându-și brusc spatele de pe bancheta mașinii lui Thomas în care se afla.

- Sunt eu, Thomas. Ai visat?

- Cred că da… apoi amintindu-și de întâmplarea de mai devreme: Inelul! Nu-l am, cred că l-am lăsat la Valdia aseară, împreună cu celelalte.

- Stai aici, mă duc să le aduc.

- Ca și cum aș putea într-adevăr să plec undeva…

Thomas bate la ușa vrăjitoarei, dar aceasta se deschide singură, parcă invitându-l înăuntru. Pășește tensionat pragul, apoi trece de paravanul roșu. Valdia se legăna pe scaun în fundul camerei întunecoase.

- Am venit…

- După inele, știu. îl completează vrăjitoarea, indicându-i cu mâna măsuța din colțul drept de lângă fereastră. Acesta se îndreaptă într-acolo, hotărât să le ia și să plece, dar baba din fundul încăperii începe o conversație:

- Ți-a spus vreodată cum arăta Gerald?

- Nu, dar nici nu m-ar interesa orice altceva ar mai avea să-mi spună.

- Ar trebui, tinere. Nu ți-a spus ce a aflat azi-noapte aici, nu-i așa?

- Nu, și din nou nu mai e treaba mea.

- Înainte să pleci, spune-mi te rog ceva. Nu ți-ai simțit gâdilat stomacul și inima furtunoasă atunci când ai văzut-o prima dată zâmbind la ea acasă?

Thomas rămăsese pe gânduri. Voia să răspundă cu da, dar n-avu puterea. Era foarte probabil ca vrăjitoarea să știe deja asta la fel cum știa de ziua în care-i dăduse cadoul. Găsi totuși un răspuns să ofere, întorcându-se din pragul ușii.

- Ce vrei să-mi spui mai exact?

- Ia loc. și baba-i făcu semn să se așeze.

În mașină, Chaterine murea de nerăbdare să-și recapete inelul. Găsi spre fericirea ei un pachet de biscuiți, așa că-și consuma nervii mâncând. Pusese jacheta lui Thomas la fereastra ce dădea piept în piept cu soarele, iar acum verifica din minut în minut dacă apare. Trecuse jumătate de oră. În sfârșit se întoarse de la Valdia, cu o grabă nervoasă și dornică de a primi rapid un răspuns. Apucă ușa mașinii și o lăsă larg deschisă. Se aplecă spre ea, neintrând, și ținând în mână cutiuța cu inele.

- Ce e asta? o întrebă acesta scoțând din buzunarul cămășii un pandantiv deschis, înăuntrul căruia se afla poza lui Gerald pe stânga alături de cea a lui Chaterine, pe dreapta.

- Motivul pentru care am venit la tine în apartament în acea seară când mi-am pierdut inelul.

- Pentru că semăn identic cu Gerald? De asta ai vrut ca eu să te aduc până aici, de asta m-ai sărutat în acea noapte? De asta mi-ai spus și tu că mă iubești? Pentru că doar semăn cu el?

- Thomas, eu n-am vrut să…

- Nu, Chaterine. Asta a umplut paharul. Am crezut că se întâmplă ceva între noi, ceva frumos, ceva real. Însă doar îți hrăneai orgoliul, conștiința…

- Nu, Thomas. Nu e așa!

- Valdia mi-a spus totul. Că ai aflat ce însemna faptul că nu mă puteai constrânge, că nu ai vrut să știu cum arată Gerald ca tu să poți profita de bunătatea mea… Mi-a spus că nici măcar n-ai acceptat ideea de iubire azi-noapte. Mi-e foarte clar că așa e. Te rog să cobori.

- Dar soarele… și Thomas îi aruncă inelele, iar aceasta îl pune pe deget și iese din mașină.

- Ia-ți și colierul, eu n-am nevoie de el. spune acesta indignat, urcând la volan

- Thomas, lasă-mă să-ți explic…

- Nu-i nimic de explicat. încheie Thomas și pornește singur spre Wittenberg, lăsând-o pe Chaterine singură, strigând în urma sa.

- Valdia te-a mințit, nu e doar atât! apoi încet pentru ea: iar rucsacul meu a rămas la tine…

PARTEA A DOUA

Capitolul 8
*
- DEZVĂLUIRI (3) -

17 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
8:15 a.m.
LA IEȘIREA DIN ORAȘUL CLUNY

Pe strada ce iese din Cluny și se îndreaptă lin spre graniță mașina lui Thomas gonește lăsând în urmă nori de praf. Chaterine privește tristă, apoi își întoarce privirile spre centrul orașului. Privirea i se încruntă și ochii încep să se-n roșească de furie.

La casa babei Valdia ușa se ținea țeapănă. Chaterine încerca din răsputeri să o deschidă lovind cu pumnii, dar nu reușea s-o dărâme. Peretele nu avea ferestre, iar ca să ajună la cea mică din fund trebuia să străbată încă o stradă. Se dădu cinci pași înapoi, apoi cu viteză se izbi de ușa bătrânei. Căzu jos, desprinsă din balamale. Chaterine trece peste ea și pășește către paravanul roșu. În colț, baba o privea cu ochii umezi și gălbejiți.

- Ce i-ai spus, Valdia?

- Adevărul, fetițo. Trebuia să-i spui că l-ai ales pentru că-ți amintea de cel de demult.

- Nu știi nimic, vrăjitoareo. Decât să mă distrugi! La fel ca în ziua aceea, cu Gerald.

----------*----------

30 Octombrie 1189
ORAȘUL CLUNY-FRANȚA
8:00 p.m.
CASA BABEI VALDIA

- Gerald?

- Nu te ridica, drăguțo.

- Cine ești tu?

- Mă numesc Valdia. Gerald te-a adus aici. A spus că leșinaseși azi la abație și că ai fost arsă grav.

- E de la soare. Sunt sigură că e ceva de moment.

- Spune-mi fetițo, ți se întâmplă des?

- De câte ori ies la lumină. spuse Chaterine, masându-și deranjată maxilarele. Baba observă deranjul fetei și îi apucă bărbia cu mâinile-i osoase, deschizându-i gura.

- Oh, nu-i de bine. Nu-i deloc bine. se îndreaptă spre o carte ce o ținea pe măsuța din colțul de la fereastră. O răsfoiește și se oprește brusc asupra unei pagini. Cu cartea în mână se apropie de fată și-i arată imaginea din ea.

- Așa arăt și eu când… dar Chaterine se oprește. Imaginea prezenta un chip de om cu doi colți pe rândul superior de dinți și cu ochii întunecați și fioroși.

- Când te hrănești, nu? Știu ce ți se întâmplă. Dar încă nu-i dau de capăt cauzei… Când ai observat schimbarea?

- Acum câteva luni, după ce m-am trezit îngropată în pădurea de lângă abație.

În acel moment, trecând paravanul roșu, apare Gerald cu o scoarță de copac în mână.

- Am adus-o. și i-o aruncă babei, iar ea o prinde cu ambele mâini și o duce grăbită la nas. Inspiră adânc mirosul scoarței și adaugă mulțumită:

- Foarte bine, băiete.

- Acum rezolvă asta. continuă tânărul, arătând spre Chaterine.

- S-ar putea să știu un remediu, însă va dura ceva până-l prepar.

- Nu are atâta timp, soarele o să răsară, iar ea poate pieri.

- Calmează-te, tinere. Pot crea ceva, care s-o ferească de soare, temporal, atâta timp cât îl poartă. Și baba scoate de pe degetul lui Chaterine inelul dăruit de Gerald când a cerut-o de nevastă, și-l aruncă într-un ibric ruginiu. Se ridică în cămăruță un fum aproape transparent, albăstrui, apoi vrăjitoarea scoate inelul și-l oferă lui Chaterine.

- Porți inelul, soarele nu te mai rănește. Îl scoți, arzi de vie.

Auzind acestea, Chaterine apucă inelul umed și si-l pune pe deget.

- Ai spus că te-ai trezit îngropată… adăugă baba.

- Îngropată de vie.

- Și apoi ai ieșit de sub pământ ți-ai dat seama că nu mai erai tu, așa-i?

- Eram speriată, afară ploua și mă dureau dinții ca acum. Mi-am dat seama că aveam colți și o foame nestăpânită. Miroseam de departe sângele proaspăt și fierbinte, mișcându-se prin vene, pulsând… fața lui Chaterine începea să se întunece pe cât povestea, iar ochii verzi să se înroșească. Privea în gol ca într-o transă. Baba Valdia se apropie de ea și pocni din palme, trezind-o la realitate, apoi fata continuă. Încercam să-i rezist, însă devenea mai puternică cu cât mă apropiam de abație, de sat, de câmpuri.

- Tu ai fost la ferma mare în acea noapte de măcel? întreabă baba, de parcă își confirmase o teorie.

Chaterine coborî privirea în pământ, știindu-și vina, apoi se uită la Gerald. Îl văzu interesat de discuție, curios să afle ce anume pățise atât încât să nu-și dea seama că vorbeau de crima de la Ferma Caprelor.

- Spune-mi, Chaterine. Înainte de a te trezi sub pământ, ce-ți amintești că ai făcut?

- Fugisem de două luni de acasă și hoinăream prin împrejurimi. Ajunsesem la o cârciumă. Aveam încă banii familiei cu mine, așa că am intrat și am cerut de mâncare. Lângă tejghea, nu foarte departe de mine, era un domn înalt ce purta o pelerină neagră cu glugă. Avea mănuși negre în mâini și mirosea îngrijit. Pe față, lângă ochi avea o cicatrice veche, trecută, trasă de-a lungul ca o zgârietură. Se uita la mine, apoi a cerut un pahar de vin roșu cârciumarului. Eram ocupată să mănânc, pentru că flămânzisem mult timp, încât n-am observat când domnul a ajuns lângă mine. Mi-a spus: „Seara bună, domniță!” Am dat doar din cap, semn de salut. Apoi din nou el: „Poftim de bea. Trebuie să-ți fie sete.” I-am răspuns că nu pot bea alcool, că n-am nici douăzeci de ani, dar a insistat spunându-mi că de la un pahar de vin nu mi se poate întâmpla nimic. Am primit să beau. Eram vulnerabilă, singură și mi-era sete. După ce am plecat de la cârciumă am simțit o durere de cap nestatornică și pătrunzătoare, vederea nu-mi mai era bună și stomacul mă ardea groaznic. M-am oprit lângă un copac în pădure, pe-o butură. Mi-am ghemuit picioarele la piept și mi-am pus capul în mâini. Atunci o mulțime de imagini mi-au apărut în minte. Durerea, suferința, agonia… Până acum nu mi-am dat seama, dar erau toate cele întâmplate mie. Apoi mi-au dat de gândit și am ajuns la hotărârea de a-mi lua viața. Mă

podinise plânsul în același timp. Durea capului și gândurile negre îmi întunecaseră rațiunea. M-am urcat într-un copac gros, am legat o frânghie de o creangă solidă și mi-am pus cercul de gât, după care am sărit din copac. Apoi m-am trezit sub pământ, trecuseră cam trei zile.

- Acum știu, micuțo. Știu ce ți s-a întâmplat. Băutura. Acel domn nu era unul oarecare, era William Hunter. De zeci de ani tot bate drumurile prin cârciumi și otrăvește suflete nevinovate și singure.

- De ce face asta? se aude vocea lui Gerald care până acum nu mișcă niciun mușchi.

- Pentru a-și crea aliați. E un vampir, la fel ca tine și la fel ca alți zeci pe care-i are lângă el. O să vină după tine, pentru că poțiunea pe care o are este făurită doar pentru șaizeci de vampiri. De atâți are nevoie.

- Ce vrea să facă?

- Vorbea ceva de o noapte cu lună plină și șaizeci de pocale. Nu mi-a spus tot, dar părea a fi de natură demonică.

- Nu ți-a spus? Îl cunoști? întrebă Chaterine nervoasă.

- Nu am spus asta.

- Dar asta a vrut să însemne. Tot tu i-ai făcut și poțiunea, nu? se ridică fata de pe băncuță și se pregătește de atac.

- Așa este. Clienții vin, iau și pleacă. La ce le folosește nu mă mai privește.

---------*---------

- Din vina ta sunt ce sunt acum! Îmi eşti datoare.

- Fetițo, din câte știu nu eu ți-am vârât pe gât licoarea.

Chaterine se abținea cu greu să nu o sfâșie și să se calmeze.

- Te las în viață doar pentru că știu că voi avea nevoie de tine cândva. Nu uita asta! și plecă să-l ajungă din urmă pe Thomas.

---

17 Aprilie 2001
8:00 a.m.
ÎN DRUM SPRE WITTENBERG - GERMANIA

Între timp, Thomas în mașină vorbea singur și-și vărsa dezamăgirea.

- Și când mă gândesc că am ajutat-o tot timpul acesta, iar ea nu-l voia decât pe… el. și se uită la el în oglinda retrovizoare cu gândul la Gerald. Poate că nici nu exist, poate că sunt făcut tot dintr-o vrajă a babei aceleia, pusă de Chaterine. Nu mai știu ce să cred. Uite pentru ce mi-am stricat o săptămână de vacanță.

Thomas întoarse capul pe locul din dreapta sa și observă rucsacul lui Chaterine.

- Grozav. Devine un obicei. Eu nu mă mai întorc. și continuă să conducă fără să privească în altă parte, decât asupra drumului dinaintea sa.

Thomas oprise apoi după un timp să ia aer proaspăt și să se calmeze. Se rezemă de ușa mașinii. Privea către orașul pe care tocmai îl părăsise, dar gândul său era la cine prăsise acolo. Își aminti apoi de rucsacul din mașină și-l măcină curiozitatea. Îl luă și-l deschise. Nu vedea decât obiecte oarecare, dar rucsacul părea totuși prea greu pentru câte erau acolo. Testă cu mâna și dădu de un fel de caiet pe care-l ridică. Pe copertă scria mare „Jurnalul lui Chaterine”.

- Oh, nu zău… Am așa o senzație de deja-vu. îl deschise.

Ultima dată trecută pe foaie era 16 Aprilie 2001, ziua de ieri. Thomas ezită prima oară să citească, gândindu-se că poate anticipa conținutul, însă-și aminti strigătele lui Chaterine: „Valdia te-a mințit, nu e doar atât.” Voia să se convingă pentru că inima nu-l lăsa.

Citi astfel ultima înscriere:

„ 16 Aprilie 2001. Dragă jurnalule, îți scriu iar în timp ce Thomas doarme și trebuie să spun că am făcut o greșeală. Am aflat de ce nu-l pot constrânge pe Thomas, și sincer răspunsul nu prea m-a surprins. Vrăjitoarea a spus că nu-l pot controla pe cel iubit, că nu-i pot alege eu deciziile. Îți pare cunoscut, nu? Nici cu Gerald nu puteam face asta. Dar greșeala mea e că l-am respins. De ce? Probabil amândoi o știm… Nu vreau să i se întâmple ce i s-a întâmplat lui Gerald. Nu am de gând să repet greșeala, dar asta înseamnă să îl dezamăgesc pe Thomas și să-i ascund adevărul. Îl iubesc

prea mult ca să-l rănesc. Poate va înțelege, poate nu, dar va fii în siguranță departe de mine, chiar dacă asta înseamnă ca eu să sufăr. Sfârșit.”

Inima lui Thomas începu să bată cu putere. Simțea furtuna din sufletul său, așa că mai vru să citească. Începu cu ziua când s-au întâlnit.

„ 12 Aprilie 2001. Dragă jurnalule, nu o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi. Pentru prima dată m-am bucurat că cineva a dat cu mașina peste mine. Rochia, jurnalule. Mi-am luat-o în sfârșit, deși nu foarte pe merit. Șoferul mi-a plătit-o pentru că-mi distrusese hainele. Și venind vorba de șofer. N-am observat până acum, dar seamănă izbitor cu - nici nu știu dacă să-i spun numele - Gerald. Poate mi s-a părut mie, dar acea culoare de albastru ai ochilor nu-mi iese din cap. O să-i fac o vizită în seara asta [...]”

„ 13 Aprilie 2001. Dragă jurnalule, am avut o zi teribil de groaznică… Aseară când am fost la Thomas acasă (șoferul) mi-am pierdut inelul de zi, iar când m-am întors să-l recuperez… M-a atacat, m-a legat fix în bătaia soarelui și m-am ales cu o așchie în braț. Bizarul acum: Nu-l pot controla. Am leșinat când am încercat să-l fac să mă uite, și nesuferitul a mai chemat și ambulanța. Mai ți minte scena asta, nu? Gerald. Singurul pe care nu-l puteam controla și leșinam când încercam. De unde vine acest Thomas și ce legătură are cu Gerald? Probabil nu prea multe, pare mai degrabă un pervers. […]”

„ 14 Aprilie 2001. I-am spus, jurnalule. Totul. Nu-l puteam lăsa să mă dea de gol cuiva. Recunosc că reacția lui n-a fost prea proastă. Cei mai mulți când află o iau la goană și sunt nevoită să-i ucid. Dar cu el nu cred c-aș fi făcut-o. E ceva la el ce-mi place, ceva ce mă face să-l… nu știu. Mă bucur însă că în seara asta mă duce până la Cluny, la Valdia. Vreau să-i dau de capăt rapid. Merg cu el doar pentru că vreau să aflu mai multe. […]”

„ 15 Aprilie 2001. Thomas mi-a făcut o surpriză nemaipomenită, cu crini. Inițial am luat-o ca pe o coincidență ce sincer, mă speria. Dar mi-a văzut desenele. Acum sunt cu el în mașină, conduce. N-am observat, dar profilul său mă face să-l plac mai mult ca înainte. Da, cred că-mi place. Și nu e pentru că seamănă cu știi tu cine, ci pentru că e amuzant, dulce când vrea și mă înțelege. […]”

„ 15 Aprilie 2001. Îți scriu din nou, jurnalule, pentru că nu pot dormi. Valdia zice că-mi trebuiesc toate cele trei inele, și nu vreau să spun ce greu mi-a fost cu primul inel, de pe Auvergne. Amintirea aceea cu Gerald… voia doar să ajute, mă iubea. Însă experiența asta m-a făcut să-mi dau seama că-l

plâng degeaba. Au trecut mai bine de 800 de ani, și nu pot face nimic să-l am înapoi. Pot spune că l-am uitat deja… Însă problema mea e cum să-i spun lui Thomas că seamănă cu răposatul meu iubit. Își va ieși din minți și mă va părăsi. Nu vreau să-l pierd, m-am atașat mult de el. […]”

Thomas simțea în sfârșit că înțelege totul. Îi părea acum rău c-o părăsise de atâtea ori și că ea voia să-l protejeze iar el a respins-o. Știa că trebuia să n-o asculte pe vrăjitoare și s-o lase pe ea să-i explice. Acum gândea următoarea mișcare. Să se întoarcă sau să o aștepte în speranța că ea va veni în urma sa?

---

17 Aprilie 2001
8:20 a.m.
ÎN DRUM SPRE WITTENBERG - GERMANIA

Chaterine se simțea istovită de drum. Se întreba de ce n-a luat mașina cuiva, sau de ce n-a pus pe cineva s-o ducă. Dar drumul cel lung era acum pustiu. Mersese ceva timp, și uitase să se hrănească, astfel că în lupta cu drumul intervenea setea de sânge. Se așeză în genunchi în mijlocul străzii și privea cerul. Dorul de Thomas și simțul datoriei o împiedica însă să se gândească la sete, ci spera că din clipă în clipă se va întoarce la ea.

Mergea acum leneș pe stradă, cu umerii înainte. Un sunet îi ciuli urechile și o făcu să se întoarcă. Din depărtare se zărea o mașină neagră. Cu cât se apropia de ea, cu atât semăna mai mult cu o dubiță. Chaterine văzându-și potențiala salvare ridică brațul deasupra capului și făcu de departe semn mașinii să oprească. Din cealaltă parte însă, un claxon se aude urlând. Chaterine întoarse privirea și observă fericită chipul lui Thomas la volan. Din spate, dubița oprise la semnul fetei și cineva coborî, dar ea aștepta mașina lui Thomas. O vedea destul de aproape, parcă ochii lui albaștri nu o bucuraseră niciodată așa tare s-o vadă, iar verdele ochilor ei nu străluciseră niciodată la fel de tare la vederea lui.

O clipă de neatenție a fetei făcu să dispară totul din fața ei într-un negru neașteptat. La spatele ei cineva o strânse puternic și îi acoperi capul cu un sac de până neagră. Chaterine se zbătea să scape, dar nu reuși.

- Dă-mi drumul! Lasă-mă jos!

I se părea ciudat că nu putea doborî un singur om, părea mai puternic decât ea. Vocea lui Thomas răsună puternic „ Hei, lăsați-o!” Se simți apoi purtată pe mai multe brațe până la dubiță și auzi ușa acesteia închizându-se rapid.

Din partea cealaltă , Thomas privise totul. Cei ce o luaseră purtau hanorace cu glugi negre și mănuși, iar fața le era acoperită. Coborâse din mașină imediat ce constată pericolul în care se afla fata, dar nu reuși s-o ajute. Dubița pornise, iar la volan se afla un domn înalt, cu capă neagră și ochii de un verde pal. Pe lungimea ochiului drept se întindea o cicatrice roșiatică, iar trecând cu mașina pe lângă el îi făcu semn cu mâna ducând-o la frunte, ca-n armată.

În capul lui Thomas răsuna vocea lui Chaterine, puternic și cu ecou: „Thomas!”

Capitolul 9
*
- PLAN DE ATAC -

17 Aprilie 2001
8:50 a.m.
DESTINAȚIA WITTENBERG-CLUNY

Dubița neagră întoarce grăbită pe drumul spre Cluny, iar Thomas urcă grăbit în a sa să-i prindă din urmă pe răpitori. Dubița apucă un drum aglomerat, iar lângă aceasta apar alte două dubițe negre, identice. Thomas rămase mult în urma dubițelor și nu le mai deosebea.

- Oh, cred că glumești! strigă acesta.

Drumul se împarte apoi în trei direcții, iar fiecare dintre cele trei dubițe apucă unul. Trebuia să aleagă rapid o direcție, așa că o luă pe cel din față. Nu după mult timp drumul cotește la stânga într-o curbă strânsă. Distanța dintre cele două mașini măsurau câțiva zeci de metri, astfel că pierdu dubița după ce luă curba. Opri și el apoi mașina și, văzând că duba nu mai era de găsit, porni spre Cluny să ceară ajutor babei.

Thomas ajunge la casa babei și observă ușa dărâmată. Pășește tot înainte:

- Hei, e cineva aici?

- Dar unde să plec, tinere? se aude vocea babei.

- Ce s-a întâmplat aici?

- Chaterine mi-a făcut o vizită. Trebuie să mă ocup de ușa aia.

- Că veni vorba de Chaterine. A fost răpită de niște indivizi într-o dubiță neagră. I-am urmărit până în apropiere de aici.

- Și cum crezi că pot eu să te ajut?

- Ești vrăjitoare. Sigur știi ceva vrăji de localizare sau așa ceva.

- Adevărat. Însă orice serviciu al meu are un preț.

- Cât mă costă? întrebă Thomas pregătindu-se să scoată portofelul din buzunar.

- Nu vreau bani. Dar putem discuta mai târziu prețul ce trebuie plătit. Descrie-mi dubița, oameni dacă ai văzut înăuntru …

- Dubița era neagră, cu ferestre fumurii de nepătruns cu privirea. Doar geamul de la ușa șoferului era limpede. Erau mai mulți oameni, îmbrăcați cu haine negre, mănuși și măști.

- Doar atât?

- Mai era și șoferul, un domn bizar cu ochi verzi. Avea o capă neagră, îmbrăcat în negru ca ceilalți. Și mai avea ceva ce m-a făcut să-l reținː O cicatrice de-a lungul ochiului drept.

Baba Valdia, auzind, se cutremură. Adăugă apoi cu ochii mari și serioasă:

- William Hunter. S-a întors după ea.

- Cine?

- Unul dintre cei mai groaznici vampiri. Chaterine nu ți-a povestit nimic?

- Nu, ne cunoaștem doar de o săptămână.

- A intrat în mare belea, tinere. Și greu îmi vine a crede că tu o poți scoate la capăt.

- Ce trebuie să fac?

- Ia-o ușor, nu poți face nimic până nu cunoști cu cine ai de-a face. Du-te unde oi știi că fata are ascunse jurnalele și citește. A trecut totul acolo.

- Nu-mi poți spune tu? Pare că le știi pe toate.

- Așa cum spunea și Chaterine, nu știu nimic. Ți-e mai bine dacă afli tu singur.

- Dar nu am timp! strigă acesta lovind cu pumnul în masă.

- Prea bine. și porni să-i povestească de ziua în care Chaterine devenise vampir prin vinul otrăvit.

---

18 Aprilie 2001
2 a.m.
BURGUNDIA - FRANȚA

Thomas aflase acum toate cele trebuitoare de la baba Valdia și se simțea mai pregătit ca niciodată s-o recupereze pe Chaterine. Aflase de la vrăjitoare că William Hunter obișnuia să bântuie Burgundia, mai ales la cârciuma unde o întâlnise pe Chaterine.

Acum cârciuma nu mai era acolo, în locul ei ridicându-se acum o clădire destul de veche, înaltă și asemănătoare unui depozit. Acest depozit era în trecut situat în Pădurea Burgundiei care acum rămăsese o câmpie întinsă și populată doar de pomi.

Thomas cercetă prima dată locul. Vedea cele trei dubițe în fața clădirii, iar alte trei dubițe negre erau parcate în spate. Acesta era locul. Afară se găseau cam șapte indivizi ce păzeau depozitul cu arme în mâini. Nu se putea apropia. Stătea ascuns după un copac și privea activitatea celor șapte, apoi se auziră țipete dinăuntrul depozitului. Nu-și putea da seama dacă sunt ale lui Chaterine sau ale altcuiva, dar erau strigăte de fată.

În interiorul depozitului, mascații ce o răpiseră pe Chaterine o puseseră legată de un scaun și cu același sac negru pe cap. Deasupra sa erau doi indivizi ce-i strângeau puternic umerii ca să nu se poată ridica. Cineva îi scoase de pe cap acoperământul. Vedea în ceață, dar în scurt timp putu observa clar în jurul său vreo treizeci de același gen de persoane îmbrăcate în negru precum văzuse acum foarte mult timp la cârciumă pe acel domn.

- Tu?
- Eu, drăguță. vorbi cel din mijloc. A trecut ceva vreme.
- Ce caut eu aici?
- Cred că știi exact de ce te-am adus aici. Vrem să te alături familiei.
- Voi nu sunteți familia mea, indiferent de cum…
- Tăcere! strigă acesta.
- Hunter, ce vrei să facem cu ea? întrebă cel ce-i ținea unul din umeri.
- Duceți-o în pivniță, alături de celălalt.

Și spunând acestea, Chaterine fu luată pe sus de unul din vampiri și dusă la o trapă din lemn de salcâm. Fu aruncată într-o cușcă cu gratii de metal, apoi lăsată singură. Aici era o beznă groaznică. Chaterine nu putea să-și vadă nici mâna în fața ochilor. Cercetă cu mâinile cușca în care era

pusă și apucă două bare. Încercă să le despartă și să pătrundă printre ele, dar nu reușea.

- Ce nai… nu termină propoziția că auzi o voce:

- E oțel stropit cu suc de cucută din ordinul lui Hunter. Am încercat și eu.

- Cine-i acolo? cercetă speriată cu privirea. Două lumini verzi apărură în fața ei de cealaltă parte a cuștii. Erau ochi luminoși, adevărați licurici strălucitori în întuneric.

- Sunt prizonier rebel ca și tine, din aliații otrăviți ai lui William Hunter.

- Nici tu nu vrei să iei parte la asta, nu?

- Nici gând.

- De când ești aici?

- Nu prea mai țin numărătoarea. În ce an suntem?

Chaterine răspunse curioasă: „2001”

- Oh, a trecut ceva. Cam cinci sute de ani.

- Cinci sute de ani?! Dar ce-ți fac aici?

- Mă înfometează ca să mă dau bătut și să intru în „familie”. Dacă ar folosi forța, spune el, ne-am ambiționa și am scăpa mai ușor, iar înfometarea e singura lui modalitate.

- Ce moment prost mi-am ales să nu mănânc nimic înainte.

- Ești norocoasă. Eu nici nu mai știu cum se simte mirosul de sânge.

- Nu pot… Trebuie să ies de aici! se înfurie Chaterine și încercă din nou să despartă gratiile. Fără rezultat însă.

- Dacă te zbați îți pierzi energia.

- Nu-mi pasă. Nu pot rezista cinci sute de ani închisă aici în întuneric.

- Păi, nu că ar fi de ajutor, dar deasupra noastră e o lucarnă cu sticlă ce reflectă razele soarelui cu jumătate de intensitate, arzându-ne încet, însă suficient să ne epuizeze.

- Nu. Nu se poate. Dați-mi drumul de aici!

Ușa se deschide și un vampir intră până aproape de ei. Ochii săi străluceau la fel de tare ca a celui din fața sa, cu aceeași nuanță puternic de verde neon.

- Te-ai răzgândit și vrei să ni te alături?

- Nici în visele lui Hunter! Dă-mi drumul și ai să vezi de ce-s în stare.

- Dar tu, boieraș, ai de gând să renunți?

- Nici dacă m-ai omorî acum pe loc.

- Hei, intervine Chaterine, n-am terminat cu tine. Dă-mi drumul sau are să-ți pară rău.

Paznicul se întoarce spre ieșire râzând și îi lasă din nou în întuneric.

- Incredibil! strigă fata așezându-se pe oțelul rece de sub ea și privind către colegul său de temniță.

- Așa mi se văd și mie ochii? întrebă după un timp Chaterine.

- Da, e ceva normal pentru noi atunci când întunericul e prea dens. De fapt, nu ne strălucesc ochii, ci îi percepem strălucitori pentru a vedea prada în întuneric. Nu știai asta?

- Nu, eu nu obișnuiesc să mă hrănesc noaptea.

- Nu știu de tine, dar eu nu am avut ochii verzi înainte să beau licoarea lui Hunter. Au fost albaștri.

- Ai mei sunt verzi de când mă știu. Câți ani ai?

- 831, dar tu?

- Surprinzător, dar la fel de mulți. Unde ai locuit?

- În apropiere, la Cluny. Majoritatea suntem din locurile acestea.

- Oricât mi-ar plăcea să stau să ne povestim viețile, trebuie să ieșim cumva de aici.

---

18 Aprilie 2001
2:40 a.m.
BURGUNDIA - FRANȚA

Thomas pregătise în acest timp o diversiune pentru paznicii de afară. Ocolise depozitul și, la vest de acesta amplasase un ansamblu de pietre, plasă și funii, deasupra de copaci la distanța de câțiva zeci de metri de locul său de pândă. Capătul funiei se afla în mâna sa. Trase de aceasta, iar plasa s-a desprins, din ea căzând zgomotos pietrele, departe de paznici, între copaci. Aceștia auzind zgomotul puternic s-au năpustit toți către pădure, iar astfel Thomas se putu strecura până lângă fereastra depozitului. Putu să vadă pivnița unde o duseră pe Chaterine și-și dădu seama că era locul unde ea trebuia să fie. De altfel, depozitul era doar o imensă arie cimentoasă și rece, cu acea debara laterală.

Merse rapid până în spatele acestuia și văzu două trape de lemn ce coborau sub depozit, un fel de intrare într-un beci. Auzi zgomot din cealaltă parte. Se pare că paznicii se întorseseră furioși să-l cazate și să raporteze șefului.

Auzi mulți pași de după colțul depozitului și fiind insuficient înarmat coborî sub acele trape într-un întuneric groaznic. Vru să strige după Chaterine, dar se gândi că nu este cea mai bună idee știind că peste tot se aflau vampiri.

Chaterine căuta cu mâinile deasupra sa pe suprafața capacului metalic o scăpare. Căzu însă descurajată și sleită de puteri. Vocea celuilalt prizonier se aude șoptind:

- Hei, simți și tu mirosul ăsta?

Chaterine inspiră aerul și simți sânge proaspăt și cald în vene. Auzea o inimă pulsând puternic, speriată. Însă foamea nu o preocupa cât gândul la cine anume se apropia.

Întoarse privirea spre dreapta, de unde auzi un zgomot de găleată lovită, și descoperii în întuneric două lumini cerești, puternice. Ochi albaștri.

- Thomas? strigă aceasta plină de speranță, apropiindu-se de gratii.

- Chaterine? întrebă apoi și Thomas care se apropie de vocea fetei.

- Chaterine?! spuse uimit și prizonierul din fața sa, mai mult pentru sine.

Dar brusc ușa pivniței se deschide, iar unul din vampiri apare cu arma de gât și se îndreaptă spre mica lucarnă, descoperind vălul ce o acoperea.

- Hunter spune că e mai bine să grăbim procesul și să vă hotărâți mai rapid, avem musafiri. și, încheind fraza, deschide și geamul mare de sticlă a lucarnei, făcând puțină lumină în încăpere. Întorcând capul spre cușca lui Chaterine vede trupul lui Thomas, însă nu are timp să acționeze că pistolul cu aer comprimat ce-l ținea în mâini trimite un țăruș drept în inima paznicului, iar acesta urlă îndurerat, dând alarma, apoi cade mort pe podeaua rece. Un singur țăruș avusese Thomas, așa că se mulțumi să ia arma celui căzut.

Chaterine privise tot timpul pe Thomas, temătoare și cu inima strânsă pentru el. Acesta se îndreptă rapid spre Chaterine și-i puse în mâini, printre gratii, o doză nu mai mare decât degetul mic cu o licoare verde precum acidul.

- Când ești aproape de Hunter, i-o dai pe gât.

Atât apucase tânărul să spună că în pragul ușii apare Hunter însoțit de aliații săi. Tânărul trage un glonț în brațul unuia, însă nu-l puteau doborî niște simple gloanțe de cupru. Se năpustesc asupra lui cu gloanțe, rănindu-l, și-l ridică apoi pe Thomas care nu mai apucă să tragă cu arma din nou, iar Chaterine privea neputincioasă, dornică să atace și să-l salveze.

- Thomas!

Ușa se închide, lăsând în urma sa doar o dâră de sânge. Pentru prima dată fața lui Chaterine se înmoaie în lacrimi. În tot acest timp însă, celălalt vampir privise numai la Chaterine, uimit și încremenit.

Chaterine întoarse în sfârșit privirea spre prizonierul misterios și mare-i fu mirarea când dădu peste același chip angelic, aceleași buze cărnoase, și peste aceiași ochi mari și frumoși, care se preschimbaseră însă în verde, dar care-și păstrau blândețea prea bine cunoscută de ea.

- Gerald?

Capitolul 10
*
- EVADARE CU RISCURI -

18 Aprilie 2001
3:10 a.m.
BURGUNDIA - FRANȚA

Chaterine putea observa acum destul de bine în penumbra camerei de tortură, însă nu putea crede ceea ce se afla în fața ei.

- Tu? Trăiești? îl întrebă fata.

- Așa se pare, nu datorită ție însă.

- Gerald, eu…

- Înțeleg, Chaterine. Am înțeles de atunci. Nu-s supărat, știu prin ce ai trecut pentru că mi s-a întâmplat și mie cândva.

- Ești vampir și tu? Cum?

- După ce m-ai izbit de stânci pe muntele Auvergne, abia mai suflam. Ai plecat, apoi a apărut Hunter și mi-a dat să beau câteva picături din ceva anume. Mi le picura pe buze, apoi totul a devenit ceață. M-am trezit undeva la trei zile distanță, îngropat de părinții mei așa cum ți se întâmplase și ție. La fel ca tine, am simțit gustul sângelui și din nefericire mi-am nimicit părinții pentru foamea mea nestăpânită. Ochii mi se făcuseră verzi, nici măcar eu nu mă recunoșteam după măcel. Mă priveam îngrozit în oglindă, aproape că-mi părea rău.

- Îmi pare rău, pentru tot ce ți-am făcut.

- Fii serioasă, au trecut sute de ani de atunci. Nici măcar n-am încercat să te caut când m-am trezit. Știam că plecaseși, așa că mi-am continuat viața câteva sute de ani. Apoi Hunter m-a găsit, și la fel ca tine am refuzat alianța. Și iată-mă aici.

- Ai fost fericit? Până să te prindă?

- Foarte. Mă simțeam mai viu ca niciodată.

- Mă bucur… Dar ca să știi, dacă aș fi aflat că trăiești, eu te-aș fi căutat.

Vorbeau astfel așteptând zorii zilei când sorele avea să-i prăjească, silindu-i să aleagă ori alianța, ori moartea.

Chaterine nu știa ce să simtă mai înainte. Se simțea groaznic că după atâtea secole îl reîntâlnea pe Gerald și trebuia să-l privească și să își ceară scuze. Simțea oftica pentru faptul că nu o interesase de existența lui, dar se mângâia cu gândul că nu avea de unde știi că mai era în viață. De altfel, faptul că Gerald devenise vampir și că nu o căutase, în ciuda a cele întâmplate, îi umplea sufletul de ură. Acum știa că n-o mai iubea, și că tot el lăsase astfel crinul să se usuce pe jumătate.

- Gerald, pot să-ți spun ceva acum?

- Sigur, ești liberă s-o faci.

- M-ai mai iubit după aceea?

- Nu, Chaterine. Dispăruseși pentru mine. Și nu eram supărat pentru că teoretic mă omorâseși. Eram convins că nu mă mai vrei, că dispărusem din inima ta și că ai fi refuzat ajutorul meu din nou.

- Nu e adevărat. Te iubeam enorm, mi-a părut atât de rău de fapta mea că timp de trei zile mă înfometasem, speram să mor și să mă întorc la tine.

- Chaterine, eu mi-am trăit liniștit viața. Trebuia s-o faci și tu.

- Nici până-n zilele de azi nu te-am uitat, și ți-am dus dorul mult timp. Jumătatea mea din crin era în stare bună până mai acum câteva zile.

- Ah, crinul. Am uitat de el.

- Ai uitat de noi…

- Nu mă poți învinui de nimic. Am făcut o alegere, la fel ca tine. Și altfel spus, au trecut mai bine de 800 de ani, de ce m-ai mai iubi?

- Pentru că mereu am făcut-o, acum însă îmi simt inima rece. Mă bucur însă că venind aici, chiar și-n aceste condiții, am avut ocazia să-ți mărturisesc în față sincerele mele scuze și dragostea ce ți-o purtam până acum o săptămână.

- Nu înțeleg de ce-ți pare rău acum. Văd că ți-ai și găsit înlocuitor.

- Thomas? Chaterine se opri atunci, și gândi profund la o replică bună. Thomas o semăna cu tine, dar decât fizic. Pot spune că e vechiul tu, cel dulce și iubitor. Mai bun chiar ca tine. Tu nu mai ești Gerald, nu te mai recunosc.

- Oamenii se schimbă, Chaterine. Știi doar că și dacă am scăpa de aici, n-aș mai putea avea de-a face cu tine, nu mai simt nimic din ce simțeam atunci.

- Înțeleg. Nici eu n-aș mai vrea să mă alătur unui necunoscut ca tine.

Se simțea ușurată. Parcă-și împlinise destinul eternității și descoperi portița de scăpare. Inima nu se mai simțea de plumb, ci de pene și fulgi. Știa că se întâmplase mai dinainte, însă n-a vrut să accepte, sau poate a fost prea oarbă s-o vadă. Privind la lucarna de deasupra capetelor lor, parcă nu-i mai era teamă de sfârșit. Știa că nu mai are nimic de făcut pe Pământ. Însă privi apoi în palma sa, unde ținea strâns micuța doză verde. Dâra roșie încă se prelingea pe podea ducând după ușa pivniței. Inima îi bătu mai tare și fața se-mbujoră. Mai avea ceva de făcut înainte să plece, trebuia să mai rezolve încă o treabă.

Chiar atunci când descoperise asta, soarele începu să-și coboare razele pe gaura tavanului și prima oară se aținti pe cușca lui Gerald. Raza creștea încet și traversa încăperea, iar Gerald se ferea din ce în ce mai mult de ea, gonind spre colțul opus, strângând în mâini barele de oțel.

- Începe… spuse Gerald cu voce răgușită, temătoare.

În scurt timp soarele începu să-i ardă degetele de la picioare, apoi picioarele și în cele din urmă îl cuprinse de-a-ntregul. Gerald refuza parcă să urle, doar gemea înăbușit chinuit pe jos. Aburi ieșeau din el și carnea se înroșea din ce în ce mai mult. Chaterine îl privea cu milă, însă nu pentru că era Gerald, iubirea din trecut, ci mila pentru orice persoană îndurerată. Gândi preț de câteva secunde cu ochii ațintiți pe el, apoi strigă cu putere:

- Hunter! Hunter! Vino, William Hunter!

Ușa se deschise și în prag apăru chiar cel invocat. O privi pe Chaterine, apoi pe cel ce se chinuia în soarele arzător.

- Vin cu tine dacă-l salvezi de soare.

- Ce direct. Promiți?

- Jur! strigă hotărât Chaterine.

William Hunter se apropie de lucarnă și se ridică s-o acopere. Întunericul cuprinse iar camera, însă înainte Chaterine putu observa inelul său alături de un altul, probabil al lui Gerald, prinse de cingătoarea de la pantalonii săi.

Se auzi apoi sunet de lacăt descuiat, și fu prinsă de braț puternic și târâtă afară din pivniță. Lumina i se părea acum orbitoare și insuportabilă. În câteva secunde își recăpătase vederea. Jos, într-un colț, ca un animal mort, zăcea Thomas într-o baltă de sânge, cu cel puțin două gloanțe înfipte în corpul său. Văzându-l, Chaterine se îndreptă drept spre el și-l cercetă.

- Nu l-ați îngrijit deloc? Ce fel de animale sunteți?

- Vorbește frumos cu frații tăi, Chaterine. spuse Hunter liniștit.

Fetei îi venea să-i spună vreo două de familie și de neam, însă nu întoarse privirea și încerca să-l trezească pe Thomas, a cărui inimă încă bătea.

- Thomas, te rog! Thomas, nu mă lăsa singură, trezește-te!

- Ți la el, nu e așa? o întrebă Hunter cu o voce părintească, însă care o speria ușor.

- Da. răspunse fata ridicând capul spre a-l putea vedea mai bine.

- Ei, dacă-ți place ție, am să te ajut. Am să te învăț ceva, ceva ce au învățat și frații tăi.

William Hunter îi luă brațul și-l duse aproape de gură, îi mușcă încheietura cu putere până ce-i dădu sângele.

- Acum dă-i să bea.

- Sângele meu?

- Da. Așa cum noi ne vindecăm din sânge de om, al nostru îi ajută pe ei. Și Hunter îi scoase cele patru gloanțe din corp cu mâna goală.

Thomas sorbea lacom din sângele lui Chaterine și se vindeca vizibil, lăsându-l totuși sleit de puteri, rezemat de perete.

Hunter o luă apoi pe Chaterine în brațe ca pe-o fiică și-i mirosi aproape iubitor părul.

- Cu Gerald cum rămâne? întrebă Chaterine.

- Va fi executat cât de curând dacă nu alege să ni se alăture până la apus. Îmi sunt de ajuns 59 la fel de bine ca 60.

- Atunci de ce țineai morțiș să aleg și eu? Și 58 pot fi ca 59 de importanți.

- Mă pot pune eu în locul celui de-al șaizecilea, pentru cincizeci și opt nu pot compensa.

- Ca să-mi arăt devotamentul, lasă-mă să-l conving să ni se alăture.

- Prea bine. Ai doar zece minute. Apoi îi voi semna sentința.

---

18 Aprilie 2001
3:30 a.m.
BURGUNDIA - FRANȚA

Chaterine intrase în pivniță din nou, de data asta ca să-și creeze un plan de evadare.

- Gerald?

- Chaterine?

- Eu sunt. Momentan nu mi-au făcut nimic, le-am spus că vin să te conving.

- N-are să-ți iasă. Sunt decis să rezist fie de ar fi să mor.

- Stai calm, nu voi face asta. Am să te eliberez. I-am furat cheia și inelele când m-a luat în brațe. și sunetul lacătului se auzi urmat de scârțâitul balamalelor.

Gerald se ridică și se întinse după sute de ani de stat în genunchi. Abia de mai știa să meargă. Chaterine îi oferi inelul, apoi îi spuse:

- Acolo în fund e o trapă, trapa pe unde a intrat Thomas.

- El e bine?

- Da, nu te îngrijora și fii atent. Ieși de aici și ocolește depozitul. Urmărește-ne de deasupra, de pe acoperiș, și când oi auzi că Hunter înghite doza asta coboară și pregătește-te să rupi capete.

- Sunt slăbit, Chaterine. Nu cred că pot lupta.

- Poftim, ia asta. și-i dă o fâșie din haina lui Thomas îmbibată în sânge. Îți va ajunge. Acum du-te.

- Și tu ce vei face? Au să-l omoare și pe Thomas și pe tine că m-ai lăsat să plec.

- Am să înscenez că m-ai atacat. Acum du-te, n-am decât zece minute.

Gerald ieși pe trapă, și se împletici în lumina orbitoare. Când Chaterine consideră că a urcat pe acoperiș, se izbi în ușa pivniței, apoi se puse atent pe jos, ca după o luptă.

Câțiva vampiri intraseră să vadă ce se întâmplase, descoperiseră lucarna ca să se facă lumină, apoi intră și cel dintâi dintre toți. Văzu că Gerald dispăruse și pe Chaterine leșinată jos pe podea.

- Duceți-o sus și treziți-o. Voi trei, plecați și găsiți-l pe fugar și aduceți-mi-l fie viu fie mort.

Hunter o luă pe Chaterine pe brațele-i vânjoase și încerca s-o trezească. Chaterine deschise ochii încet și se văzu înconjurată.

- Sărăcuța de tine, vorbea Hunter, cum a putut să te atace netrebnicul… Chaterine vru să se ridice, dar vampirul n-o lăsă și-i puse mâna pe umăr. Știu că mi-a luat cheia și inelele de la cingătoare.

Chaterine ezită puțin, însă nimeni nu remarcase, dată fiind impresia de rănită, apoi adăugă, scuzându-se:

- Am vrut să-l ademenesc, să-l mituiesc să accepte. N-am știut că…

- Știu, copilă. o întrerupse. M-am gândit și eu la asta. și o strânse din nou în brațe într-un mod stânjenitor și ciudat în același timp din punctul de vedere al fetei. Acum, Chaterine, alătură-te și tu nouă. și-i întinse un pocal foarte vechi. Pe deasupra era acoperit de rugină ce lăsa în anumite locuri să se observe argintul alb. Înăuntrul său se afla o băutură asemănătoare vinului, dar de o nuanță aurie, regească.

- Jură-mi credință chiar pe tânărul din colț, pe care-l prețuiești mai mult decât îți prețuiești viața.

Chaterine întoarse privirea către Thomas, apoi privi ochii lui Hunter.

- Nici dacă mă omori! și-i vârî dintr-o singură mișcare pe gât micuța doză otrăvită. William Hunter se ridică brusc din poziția sa și-și apucă cu ambele mâini gâtul, sufocându-se. Căzu la pământ.

Între timp, Gerald sparse tavanul depozitului și pică în mijlocul lor. Alături de el acum, Chaterine se aruncă în lupta cu cei peste cincizeci de vampiri cu mult mai puternici. Pe care apuca le și sucea gâturile, lăsând inconștienți rânduri de vampiri pe podea.

Nici nu apucaseră bine să-i doboare că fiecare dintre vampirii din cameră se oprea brusc și, speriat, privea către inimă. Ca prin minune se dizolvau rând pe rând, transformându-se în cenușă. Într-o margine, William Hunter căzu mort, cu spume la gură, dizolvând astfel fiecare vampir ce-l crease.

- O să ne prăpădim și noi? întrebă Gerald privind speriat grămăjoarele de cenușă din jurul său.

- Nu și dacă n-ai băut din pocal. se auzi vocea atât de cunoscută și atât de dorită de Chaterine. Licoarea aceea e făcută din veninul lui Hunter, ceea ce creează o legătură de sânge între cei ce o beau și el.

Cei doi priveau confuzi și curioși la Thomas.

- Valdia mi-a spus-o și tot ea mi-a preparat doza.

- Deci chiar ai venit după mine. adăugă fericită Chaterine sărind în brațele lui. Gerald își lăsă bărbia în piept.

- Sigur că am venit. Nu te puteam lăsa… dar nu apucă să termine fraza că buzele ei se întâlniseră cu ale sale într-un sărut scurt. Se auzi apoi vocea lui Gerald.

- Totul pare să fie din nou bine, văd. Am să plec acum.

- Stai, nu vrei să vi cu noi?

- Nu, Chaterine. Am multe de văzut în lume acum. Am pierdut o grămadă și dacă mi-a fost dat să trăiesc etern vreau să folosesc asta. Pot vorbi ceva cu tine înainte?

- Desigur.

- Chaterine. Știu că ce a fost între noi a fost ceva frumos, ceva de poveste și într-adevăr minunat, recunosc. Și eu te-am iubit, mult, și vreau să știi că in ciuda a toate cele întâmplate, eu te-am iertat și nu-ți port pică. Nici tu nu cred că o s-o duci rău. și privi către Thomas. Amândoi am șters cu buretele tot ce a fost.

- Așa e. Drum bun și trăiește, Gerald.

- Poate ne-om mai întâlni. și zâmbi, apoi adăugă: Chaterine… și se aplecă ceremonios și-i sărută mâna în semn de adio, amintindu-și amândoi de vremurile trecute.

- Gerald... spuse zâmbind Chaterine, îndoindu-și genunchii și apucându-și tricoul ca pe o rochie.

Gerald se îndreptă apoi spre Thomas și-i strânse mâna, urându-i adio, drum bun și adăugând pe urmă:

- Valdia a știut cui să-i dea ochii mei. Să ai grijă de ea. și dispăru pe ușa depozitului.

- ZIUA PLĂȚII -

18 Aprilie 2001
ORAȘUL CLUNY - FRANȚA
5:00 a.m.
CASA BABEI VALDIA

Plecaseră așadar la Cluny spre a da plata vrăjitoarei pe care Thomas i-o promisese în schimbul ajutorului. Intrară din nou pe deasupra ușii dărâmate, apoi după paravan și o văzură pe vrăjitoare cu o cârpă umedă în mână.

- Abia curățasem ușa! Fie și așa. Văd că ai reușit, tinere, sunt surprinsă.

- Și eu sunt surprinsă că știai de Gerald și nu mi-ai spus nimic niciodată. spuse fata, dând s-o atace pe babă.

- Nu mai întrebat, drăguțo. zâmbi Valdia șireată.

- Am să… dar amenințarea ei fu oprită de Thomas.

- Îți plătesc datoria, apoi plecăm și nu mai avem de-a face.

- Prea bine. Dă-mi sufletul tău, omule.

- Sufletul meu? Nu pot să ți-l dau.

- Așa ne-am înțeles. Eu te ajut, tu-mi plătești.

- N-ai spus că e vorba de sufletul meu. răspundea Thomas speriat.

- Mergi prea departe, vrăjitoareo! și Chaterine sări furioasă din spatele lui Thomas s-o atace pe vrăjitoare, îi cuprinse gâtul și nu se opri din a strânge până când aceasta nu-și dădu ultima suflare.

- A murit?

- Da. Trebuia să vină și ziua asta odată. Să mergem acum.

- Dar cum rămâne cu inelul tău? Ai să pieri.

- Nu-ți face griji. Până în 2189 am tot timpul să caut o altă vrăjitoare.

- Și ce ai să faci până atunci?

- Nu știu. Tu să-mi spui. și-l privi pe Thomas fericită, iar el pricepu că ea voia să stea alături de el.

- ÎNTOARCEREA-

18 Aprilie 2001
ÎN DRUM SPRE WITTENBERG
6:00 a.m.

Drumul se întindea din nou în fața mașinii, iar soarele strălucea ușor, ridicându-se tot mai mult spre cerul albastru-gri de dimineață.

- De ce te-ai întors după mine până la urmă? întrebă de-odată Chaterine.

- Eram într-adevăr supărat, și nu supărat cât dezamăgit mai degrabă. Dar ți-am găsit jurnalul și am descoperit ce simți cu adevărat. Apoi mi-a părut rău că te părăsisem aproape pe nedrept și am întors grăbit mașina.

- Să înțeleg, deci… Ai făcut tu toate astea?

- Da. zâmbi Thomas încrezător și bucuros. Primi însă un pumn în braț.

- Nimeni nu-mi citește jurnalul!

- Au! A meritat totuși, nu crezi? Doamne!

Chaterine privea tot înainte, aproape că nu era supărată deloc. În ochii ei verzi se zărea o strălucire distinsă, iar fața îi era mai luminoasă ca niciodată.

- Ziua asta nu putea fi mai ciudată de atât. spuse Thomas privind întinsul drum, conducând doar cu o mână pe volan.

- Așa pățești când mă întâlnești pe mine. Întreabă-l doar pe Henric al optulea. Sau pe Montesquieu.

- Stai, ce?! încruntă Thomas din sprânceană și privi în dreapta sa.

- Asta e altă poveste pentru o altă zi. și începu să râdă. Thomas o privea fericit.

- Ai început să râzi din nou. Îmi place asta.

- Da, acolo jos cu Gerald am avut timp să discutăm despre toate câte s-au întâmplat în trecut și asta m-a eliberat cumva. Acum nu mă mai simt legată de trecutul meu, ci simt în sfârșit că trăiesc prezentul. Și e frumos. adăugă zâmbind luându-i mâna lui dreapta în a sa, încrucișându-și degetele cu ale sale.

Drumul de la Cluny rămăsese în urma lor cu mult, iar soarele se ridica din ce în ce mai strălucitor în fața lor, ocrotindu-i de deasupra. Granița nu se mai vedea, iar cei doi ajunseseră la Wittenberg unde au și rămas împreună. S-au mutat apoi într-o casă mai mare, spațioasă și au adoptat o fetiță blondă cu părul ondulat și ochi albaștri, pe care au numit-o Lilly. Și cei doi și-au petrecut viața fericiți, văzându-și fetița crescând și iubindu-se reciproc. Totul părea că luase o întorsătură minunată acum în viața lui Chaterine.

EPILOG

21 Septembrie 2090
ORAȘUL KIRUNA - SUEDIA
3:21 p.m.
STRADA ADOLF HEDINSVAGEN - INTERSECȚIA

Străzile orașului Kiruna se întretăiau lungi și gri ca fumul de mașină. Însă doar cei mai bătrâni ai orașului își mai puteau aminti vag de fumul lăsat în urma mașinilor, pentru că, de când cu Eco Revoluția din 2036 unde s-a cerut înlăturarea definitivă a surselor de poluare în întreaga lume, nimeni nu cunoscuse vreodată sunetul de mașină și implicit culoarea smogului.

Buni cunoscători ai erei vechi erau de asemenea doi ochi verzi ca smaraldul, strălucitori. Roțile bicicletei se roteau mângâind asfaltul cald, iar fata pedala de zor, grăbită. Bucele blonde fluturau în vânt, iar ceasul de la mână îi crea probleme cu fiecare ticăit. Se grăbea.

O clipă de neatenție ca să verifice ora era de ajuns să se întâmple necazul.

- Mi-ai spart roata! strigă fata furioasă.
- Eu? Tu ai intrat în fața mea.
- Se numește sens unic, aiuritule!
- Să nu-mi vorbești așa tu… neatento!
- Clasic! i-o taie ea cu un oarecare sarcasm dând de înțeles că replica lui i se părea patetică.

SFÂRȘIT

DESPRE AUTOR

„De ce să cunoşti datele autorului când îi poţi afla potenţialul prin lectură?”

Româncă. Creatoare de povești ce posedă încărcătură simbolică. Esența sa o transcrie prin cuvinte.

Dobre Elena Alexandra s-a născut pe data de 13 Septembrie. Culoare preferată: violet. Floare preferată: zambila / liliacul. Urăște trandafirii roși, ciocolata cu căpșuni și vanilia.

„Cărțile trebuiesc citite cu plăcere de lectură pentru că altfel rândurile rămân doar scris negru pe alb.

Îmi doresc ca toate creațiile mele să vă ofere plăcerea necesară și să vă aline sufletul împovărat așa cum o face pentru mine. ”

ȚINE LEGĂTURA CU ALEXANDRA DOBRE

Wattpad: https://www.wattpad.com/user/AlexandraDobreE

Facebook: https://www.facebook.com/alexa.dobre.9
Ask.fm: https://ask.fm/DobreElenaAlexandra

ÎNTOARCE-TE LA CUPRINS

Editura Digitala este o platforma online de publicare carti digitale.

Intra si tu pe www.edigitala.ro si publica-ti cartea.

Website: www.edigitala.ro

Email: office@edigitala.ro